

கிழக்கொளி

சிறுகதைச் சிறப்பிதழ்

கிழக்குப் பல்கலைக்கழக
ஹரியர் சங்க வெளியீடு

மக்கள் வங்கி வழங்கும்
மாஸரூம் வெற்றித் தீட்டம்

ஜய சிறி வெற்றித்திட்டம்

- நான்தோறும் 10 வர்ஷதாலைக்காட்சிகள்..
- வாரம்தோறும் போ 500,000 வெறுமதியான கார்
- தின் வாரங்களுக்காருமுறை டி. 1,500,000 வெறுமதியான வீடு
- மாதந்தோறும் தலை 4 பேந்தகு போ 1,000,000

மக்கள் வங்கி

வழங்கும்

ஜய ஜய

செயிப்புக்கணக்கு

ரூ. 2000 வைப்புடன் கணக்கை ஆரம்பித்து
உங்கள் வாழ்வுக்கு வளமுட்டுங்கள்
எராளம் நன்மைகளைப் பெறுங்கள்.

மேலதிக வியாபங்களுக்கு இன்றே
வங்கி முகாமையாளரேச் சந்தியுங்கள்

மக்கள்
வங்கி

மக்கள் வங்கி நிதி வங்கி

தினசாலை வங்கி

சிறுகதைப் போட்டி தொடர்பாக.....

கிழக்கு பல்கலைக்கழக ஊழியர் சங்கத்தின் இடையறாத முயற்சியினால் கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வெளிவருகின்ற கலை கலாசார காலாண்டிதழான “கிழக்கொளி” சென்ற வருட இறுதியில் சிறுகதைப் போட்டியொன்றினை நடாத்தி முடித்துள்ளமை பாராட்டிற்குரிய விடயமாகும். இப்போட்டிக்காக, ஈழத்தின் பல பிரதேசங்களிலுமின்ஸ் 40 எழுத்தாளர் அனுப்பிய படைப்புகள் எமது பரிசீலனைக்கு வந்து சேர்ந்தன. போட்டிக்கு வந்துள்ள சிறுகதைகளுள் பெரும்பாலானவை உள்ளடக்கரீதியில் ஏதோவிதத்தில் ஈழத்தின் நீண்டகால அல்லது சமகாலச் சமூகப்பிரச்சினைகளை யதார்த்தத் தளத்திலில்லிருந்து நோக்குவனவாக காணப்படுவது திருப்பதியளிக்கின்ற விடயமாகும்.

தவிர இன்றைய போர்க்கால சூழலை வைத்து எழுதப்பட்டுள்ள சிறுகதைகள் சிலவற்றில் அவ்விடம் பற்றி கூர்மையாகவும் நேர்மையாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பதும் விதந்துரைக்கப்படவேண்டியதாகிறது.

இனி, வெளிப்பாட்டு ரீதியில் நோக்கும்போது போட்டிக்கு வந்துள்ள (முதலிடம் பெற்றுள்ள சிறுகதை தவிர) அனைத்துப்படைப்புகளும் எழுபதாம் ஆண்டிற்கு முற்பட்ட பழைய - கதை சொல்லும் பாணியிலேயே செல்கின்றன. அதே வேளையில் இன்றைய தமிழகம் உள்ளிட்ட உலகச் சிறுகதையின் போக்குகள் ஆரோக்கியமானவிதத்தில் எங்கெங்கோ சென்றுகொண்டிருக்கின்றன என்பதனை நிலைவர்கள் வதவசியம். ஆயினும் அவ்வாறு பழைய தடத்திலேயே செல்வது தவறாகாவிட்டாலும் (முதலிடம் பெற்றுள்ள சிறுகதை தவிர) அனைத்து சிறுகதைகளும் அவற்றின் அழகியல் நிலையிலும் கலையாகக் கெற்றியிருக்கிறது. குறைபாடுகளைக் கொண்டுள்ளமை இவற்றை வாசிக்கும் போது உங்களுக்கு புலப்படவே செய்யும்!

இதற்குக் காரணம் என்ன?

சிறுகதை, என்ற இலக்கிய வாடவும் பற்றிய அறிவும் பரிசுசயமும் போதியனவு இல்லாமல்மே. அதுமட்டுமன்றி, சிறுகதை எழுதுவதென்பது மிக எளிதான செயலாகவும் கருதப்படுகின்றது. தோசை சுடுகின்றபோது அதற்குரிய மாவைப்புறிக்க வைப்பதற்கு எடுக்கின்ற நேர அவகாசம்கூட எமது எழுத்தாளரது மனதில் தாம் எழுதப்போகின்ற கருவை ஊற்றுவைப்பதற்கு வழங்கப்படுவதில்லை என்பது கசப்பான உண்மை. உண்மையில் சிறுகதை எழுதுகின்ற முயற்ச்சி என்பது ஒரு தவம்: ஒரு சிற்ப வேலைப்பாடு. “கரு” எமது உள்ளத்தில் ஊறி உணர்வுகளில் கலந்து, புதியிடப்பட்டு, செதுக்கப்பட்டு அமையும்போதுதான் சிறந்த சிறுகதை பிறக்கின்றது!

மறுபழும், எமது பெரும்பாலான எழுத்தாளருது வாசிப்பு வறுமைபற்றிச் சுட்டுவது அவசியம். பொதுவாகவே இலக்கிய வாசிப்பு நாட்டமில்லாதோரே எமது எழுத்தாளர்

கிழக்கொளி

கலை, கலாசார காலாண்டுச் சஞ்சிகை
சிறுகதைச் சிறப்பிதழ்

ஒளி: 8 (2001 - தெ - பங்குனி) கதிர்: 1

பிரதம ஆசிரியர்	01. குளங்கள்	03
எஸ்.எஸ்.குரியகாந்தன்	02. மண்ணின் மைந்தன்	10
துணை ஆசிரியர்	03. மரணிக்காத	15
எஸ். ராஜ்மோகன்	04. இன்றவியூ	19
சஞ்சிகைக்குழு	05. குறை மாதக்குழந்தை	22
ப.ரமணீஸ்வரன்	06. ஜாதி மல்லி	24
வே.பிரகாஷ்	07. வாய்ச்சொல்லில்	27
க.கதிர்காமத்தம்பி	08. யாதுமாகி	30
ஐ.ஏ.மோசல்	09. கண்ணீர்	34
க.சந்திரவிங்கம்	10. குறுக்கெழுத்துப்போட்டி	40

விலை ரூபா 20/-

1ம் பக்கத் பலரும். இந்திலையில் தரமான தமிழ் எழுத்துகளைத் தேடி நோட்டர்ச்சி..... வாசிப்பவர்கள் அப்பவர்களைச் சிலரே. நவீன் இலக்கிய வடிவங்களான சிறுகதை, நாவல் ஆகியன உலகப் பொதுவான இலக்கிய வடிவங்கள்: காலந்தோறும் மாற்றங்கள் கண்டு வருபவை. ஆதலின் அவை பற்றிய அறிவும் தேடலும் கூட அவசியமானவை. மூல மொழியில் உலகச் சிறுகதைகளை வாசிக்க முடியாவிட்டனும் மொழிபெயர்ப்புகளுடாக என்றாலும் அவை வாசித்தறியப்படவேண்டியவையே.

ஆக, இவை இப்போட்டியில் கலந்துகொண்ட எழுத்தாளர்கள் மட்டுமன்றி ஈழத்தின் முத்த எழுத்தாளர்கள் பலராலும்கூட மனங்கொள்ளப்பட வேண்டிய அவசியமான விடயங்கள் என்பதில் தவறில்லை!

வாழ்த்துகளுடன் எஸ்.எஸ்.எம். ஹுனிபா, வெதவராசா, சினையசங்கர், செ.யோகராசா.

நூங்கள்

சிறுக்கைப் போட்டியில் ம் பரீசு வெற்ற சிறுக்கை

அம்ரிதா ஏயெம் -
பல் கடல்கள் சேர்ந்தது சமுத்திரம் சமுத்திரம் கப்பல் கமந்தது
நாகரிகம் நொண்டி, கலாச்சாரம் தவண்டு வந்த ஒழுங்கையானது. மொழி
நடந்து, மதம் ஓடி வந்த பாதையானது. கடல் நாகரிகம் தந்தது. கலாச்சாரம்
தந்தது. மொழி தந்தது. மதம் தந்தது. பூர்வீகம் அழித்தது. பிரிவினை
தோற்றுவித்தது. யாதுமாகி அனைத்தையும் அளித்து. அழிவினையும்
அளித்தது. இத் தேசத்தில், பல மன்னர்களினான்தும். முதலாவது பிரதம
அமைச்சரினான்தும் பெயரிலுள்ள குளங்களை சமுத்திரங்கள் என்று பெயரிட்டு
அழைத்ததால் தருக்கத்தனமாக சமுத்திரங்கள் குளங்கள் எனப்பட. இங்கிருந்தே சினித்வகளும், திரிபுகளும் ஜனனிக்கத் தொடங்கின.

கபிலவஸ்ததுவில் பிறந்த இளவரசன் பகவானாகி பின் மரணப்படுக்கையில்
இருந்த வேளையில் அடக்கமில்லாமல் நாட்டுமக்களுக்கு சொல்லொண்டு
கொடுமைகளையும், தூர்நடத்தைகளையும் புரிந்து வந்த பேரரசனின்
மகனுக்கும், எழுநாறு தோழர்களுக்கும், பாதுகாப்பளிக்கும்படி மழைக்குப்
போறுப்பான தேவனிடம் ஆணையிட்டார். அவர் அதை காத்தற் கடவுளிடம்
ஒப்படைக்க, அவர் தவ வேடம் பூண்டு அரசன் மகன் “அங்கோவிற்கு”
மந்திர நூல் கட்டி, நாயும் குவேனியும் காட்டி, குவேனி கட்டி, அன்றிரவே
சிறிசுவத்து நகர் திருமணம் காணவந்த பூர்வீக நாகர்கள் அவைவரினான்தும்
கதை முடித்து, அவர்களின் சவ மேட்டின் ஒவ்வொரு இடத்திலும்
குடியேற்றங்கள் அமைத்தனர்.

அந்த வண்டி கண்ணீர் வழித்து ஒடிக்கொண்டிருந்தது. நெற்றியால் வழியும்
நீரத்தாரை, முன் கண்ணாடியின் ஒரு புள்ளியில் தேங்கி. கனவளாவு கூடி,
ஈப்பு விசை தாங்காது இரு கிளையாய்ப் பிரிந்து கண்ணீர் வழித்துக்
கொண்டிருந்தது. “அழ வேண்டாம்.. அழ வேண்டாம்” என்று சின்னப்
பிள்ளை கை காட்டுவது போல் அல்லது அழுதல் தடை என்பதற்காகவோ
இரண்டு வைப்பர்களும் டாட்டா, காட்டிக் கொண்டிருந்தன. மழை இன்னும்
விட்டபாடில்லை. நூலிலழகளாயும், கயிறுகளாயும், கூழாங்கறகளுமாய்
நிலத்தை தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. தலையைத் திருப்புகிறேன். அவசர
அவசரமாய், காட்சிகள் ஒவ்வொரு பிறேமாய் ஒனி ஒவியமாகி,
விழித்திரையில் பதிவாகி, வேகமாய் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன, மழை

கிழக்கொளி

விடுதலைத் தவிர. குளங்களின் ஆய்விற்கான ஒவ்வொரு வார முன்னாறு மைல் பயணத்தின், இன்று இந்த வாரப் பயணத்தின் இடையில் மழை. மீண்டும் மழை. பயிரும், மரமும், இரத்தமும், சீழும், வாந்தியும், கண்ணிரும் நீர் கொடுக்க மழை. இன்றும் இரு கண் நிறைய மழை. தண்ணீர் தேசத்தில் மழைக் கென்ன பஞ்சம். மழையெனப்படுவது வெயில் நீருலர்த்தி மேகமுழுஞ்சிய பின் பெய்வது. நீரெனப்படுவது அதனால் எங்கும் நிறைந்தது. நெளிந்து, ஊாந்து சென்று கிடைக்கும் இடத்தின் வடிவம் பெற்று யாதாகவோ பெயர்ச்சொல்லெடுத்து அதைத் திரிபுக்குள்ளாக்குவது.

எங்கிருந்தோ சாய்கோணமாய் கத்திப்பாடாய் வந்த தென்மேற்குக் காற்று வண்டிக்குள் மழைத் துளியை என் கரத்தில் விழ வைத்து, தோலின் நீரவட்டப் பகுதியை வெளிறவைத்து. மயிர்க்கால்களை ஒரு கணம் நிமிர வைத்தது. சில்லிடல் என்றால் என்னவென்று பிரக்ஞை அகராதிக்கு கருத்தேற்றம் செய்து பார்த்தது. மழை தூாறல்களாகி, பின் துளிகளாகி பூமியில் விழும். பின் ஓடும். மடுவென்றால் தங்கும். தேங்கும். கொஞ்சக் காலம் வற்றாமல் போனால் குளங்களை உருவாக்கும். குளங்களை வரைவிலக்கணப்படுத்த முயன்றுதான் கொண்டிருக்கிறேன். பாசைகளின் பலவினத்தில் என் கரு முரு பள்ளம் படுகுழி நினைவு வெளிகளில் குளங்கள் தேங்கமாட்டேன் என்று மறுத்தன. குளங்கள் எவ்வளவு தூரம் அடிப்படூப் போகின்றன. குளங்கள் அடிப்படதும், அடிப்படுக் கொண்டிருப்பதும் பாசைகளால்தான். தமிழில் குளம். சிங்களத்தில் வெவ. ஆங்கிலத்தில் ரேங்க். கண்டையைகளும் குளங்களைப்படாது. குளமெனப்படுவது குறிப்பிட்ட பரப்பிற்கு மேல் இருக்க வேண்டும் என்கிறார் எனது பேராசிரியர். ஒரு வேளை கால நதி வெள்ளத்தில் அணையுடைந்து உடைப்பெடுக்காமல், தூர்ந்து போகாமல் இருப்பதங்கு இந்தப் பரப்பு உதவுமோ என்னவோ தெரியாது. இவைகளை “நிசவொயர்” என்றுதான் சொல்லவேண்டுமாம் என்கின்றார் எனது பேராசிரியர். குளம் என்பதன் அர்த்தங்கள் என்ன நிர்ப்பிரக்ஞை ஆக்க முயற்சித்து வியப்புக்குள்ளாக்குவதை உணர்கின்றேன். எது எப்படியோ அர்த்தப்படுத்தல் அர்த்தமிழந்து போனாலும், பரப்பு, கனவளவு தாண்டி நீர் என்பது நனைத்தலையும், அமிழ வைத்தலையும் செய்கிறது என்றுணர்கிற வேளை எங்கோயிருக்கும் காண்டாமணியின் கடைசியோசையின் கடைசி நேரத்தின் வெளிக்குள் தங்கிப் போன ரீங்காரம். மணியோய்ந்த பின்னும், இன்னும் இன்னும் இருப்பது மாதிரியான நெருடல் என்னுள்ளே படரத் தொடங்குகிறது.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வேன் தன் ஒளியிழந்த இரு

கண்களாலும் நோக்கியவாறு ஒரு குளத்தை நெருங்கத் தொடங்கியது. சிறிய அலைகள் கரையில் புரளத் தொடங்கின. இந்தக் குளம் பொத்துல் விகாரைக்குள் அல்லது பத்து ரூபா தாளில் பெரிய பராக்கிரமங்கள் செய்தவனின் குளம். அவன் நிமிர்ந்து நின்றான். கையில் வாளைத் தேடினேன். காணவில்லை. புத்தகம் போன்று கருங்கல்லால் இரு கையிலும் ஏந்தி நின்றான். வாளைக் காணவில்லை. குளத்திற்குள் பாய்ந்தேன். மூச்சடக்கினேன். அடிக்குப்போனேன். வாளைத் தேடினேன். எங்கேயும் காணோம். அப்போது சிவப்பாய் ஒளி அடித்தது. ஒளி வந்த திசை பார்த்தேன். தேடிய வாள் தெரிந்தது. ஆயிரம் வயதுடைய வாள் தெரிந்தது. வாளில் இருந்த இரத்தக் கறைகள் அவனின் சித்தப்யாக்கள், தம்பிக்களினது மாதிரிப்பட்டன. சோழனைத் துரத்தி, பின் மீண்டும் அவன் மன் பிடிக்க, பின் மீண்டும் தூரத்திய வாள். எதிரிக்கு எதிரி நண்பன் என்று பாண்டியனுக்கு மாமியை தாரை வார்த்த வாள். அயல்நாட்டு அந்நியனையும் புகுந்து ஜெட்டிய வாள் இரத்தக் கறையொடு கிடந்தது. எடுக்கலாமென்று அருகே போனேன். வாளைக் காணவில்லை. மன் ணொடு மன் ணாகி கறைந்திருக்குமோ? அருத்திற்காகவென்றால் வாள் துருப்பிடிக்காமலிருந்து கிடைத்திருக்கும். கண்ணுக்கு தெரிந்த வாள் இப்போது தெரியவில்லை. பிரமையோ என்னவோ? பின் கரையேறினேன்.

எனது ஜேர்மன் நாட்டு ஆசிரியனின் குரங்குத் தோப்பின் ஆயிரத்து முன்னாறு வானரங்களில் பதின்மூன்று முழுவதும் கருங்கல்லாலான சிவன் கோயிலில் குதித்து விளையாடின. சிவன் கோவில் ட்ரூப் என பெயரிடலாமென எண்ணினேன். முத்த குரங்கு கோயிலுக்கு முன் வைத்த அறிவித்தல் பலகையை உதைத்து விட்டு, குளக்கட்டுப் பக்கம் ஓட தலைவன்வழி நோக்கி மற்றெல்லோரும் ஓடினார்கள். அறிவித்தல் பலகையைப் பார்த்தேன். வரலாறு இன்னும் அறியப் படவில்லை என்று சர்வதேச மொழியிலிருந்தது. கண் முன்னே எழும்பிக் கொண்டிருந்த முட்டை வடிவ ஆச்சிரமத்திற்கு வரலாறு இருந்தது. சோழனினதும், இந்தியக் கூலிப்படையின் வணங்குதலுக்குமான ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னான இறந்த வரலாற்றை நிகழ்காலம் சாப்பிட்டுவிட்டு ஏப்பம் விட்டது. ஏப்பம் நச்சாய் மணத்தது. வயிற்றை குமட்டியது. குமட்டிய காற்று கீழ்ப்பக்கத்தால் வந்து மோதி குழிழிகளுண்டாக்கி முடிந்து போனது. நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டது குளம். இந்தக் குளம் மடுப்புக் குளம். தலைகீழாய் செம்புக் குடம் தாட்டு அதில் அரைவாசியை வாழால் அறுத்த வடிவ அமிழ்தினுமினிய மொழி பேசிய கைத்திகளைக் கொண்டு கட்டுவித்த தெழுமகாசாய குளத்தில் பிம்பமாய் அலைந்து திரிந்தது. பின் எழுத்துக்களாய் தெரிந்தது. வாசித்தேன்.

இது அடக்கு முறைக் குளம். பிக்குகள் ஆலோசனை, தமிழ்க் கைக்கலிகள், அண்டைநாட்டுப் படை, தமிழ்க் கைத்திகள், பேரினவாதங்களின் இரண்டாயிரம் வருடத்திற்கு முன்னான குறியீடுகளுக்கான குறிப்பான்களை தந்த குளம் இந்தக் குளம். புதைபொருள் புனிதக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பால்நகையில் கடலில் வந்துதித்த சோழமண்டலத்துச் சைவன் கரம் பற்றி அவனுடன் கோணேசர் கோயிலுக்கு நித்திய நெமித்தியங்களுக்கும், பூசைகளுக்கும் ஒழுங்காக நெல்கிடைக்க பஞ்ச பூதங்கள் கொண்டு குளம் கட்டிய சதுரவேத மங்கலம், பிற்காலத்தில் கோணேசர் கோயில் அழிக்க வந்த கஜபாகு கண்ணிழந்து, பின் பார்வை பெற்று, பின் கண் தளை கந்தளாயாயின. மகாசேனனும் சுயம்புவான கந்தளாவேயும் இரண்டாம் அக்கபோதியும் சில வறட்டு வரலாற்று ஆணங்காய்ச்சி பேராசியர்களும் சேர்ந்து ஆடக சௌந்தரியை கொன்றார்கள். குளக்கோட்டையை விரட்டினார்கள். குளத்தை உடைத்து மோட்சத்தில் இருந்து கல் கொண்டு வந்து புதிதாய் குளம் கட்டினார்கள். வெயில் வேண்டி நேரும் சிவப்புப் பட்டும், மழை வேண்டி நேரும் பச்சைப் பட்டும், கட்டளைப் பிள்ளையாரும், பத்தினியம்மனும் இவர்களிடமிருந்து ஒழித்துக் கொண்டதால் இன்றும் உயிரோடு வாழ்கின்றன. அக்ரபோதி தடியெடுத்தான். குளக்கோட்டனின் கல்லறையை தேடிக்கொண்டிருந்த பேராசிரியர் பரணவிதானவையும் கொன்றான். சர்வம் சக்தி மயம் மாதிரி அக்ரபோதி மயமானது. கோயிற் கிராமம் கோவில்கம் வாழியது. கந்தளை மெல்ல மெல்ல அழுகத் தொடங்க அதன் அழுகல்களை உரங்களாகக் கூட அக்ரபோதிகளும், அக்போபுரக்களும் முழுக்கத் தொடங்கின. தமிழர்கள் மன்னுக்குள் கரையத் தொடங்கினர். கரைந்த ஒவ்வொரு இடத்திலும் மற்றொர் கிளைவிட்டு முளைத்தனர். இந்பது வருடங்களுக்கு முன் நிரப்பமாய் தமிழ்பேசி மீண்பிடித்த இடத்தில் இன்று, இருநாறு பேரில் இருவர் தமிழ் பேசினார்கள். இயற்கையும் செயற்கைகளோடு சதி செய்து, அதில் ஒருவனை சமீபத்தில் குளத்தால் விழுங்கச் செய்து கொண்றது. இந்தக் குளம் ஆக்கிரமிப்புக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இப்போது தொபாக இரு குளங்கள் வந்தன. முதலாவது குளம், மகாசேனைகள் கொண்டு நடாத்தியவன் கட்டிய குளம். சங்கமித்தவின் கயிற்றை விழுங்கி மகாயானத்தையும், தேரவாதத்தையும் மோதவிட்டு சேவைகள் ஓட்டி, கட்டியவன் குளம். ஆறு தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்களினால் பாதிக்கப்பட்டவன் கட்டிய குளம். அமைதியாக இருந்த அந்தக் குளம் மலைகளுக்குள் நுழைந்து இருந்தது.

குளக் கரையில் தியான் நிலையில் வலது கையை உயர்த்திய வண்ணம் தாமரையின் மேல் தொலுவிலவில் நிற்பது போல அறுபதுஅடி உயர்த்திற்க அதிகமாக நின்று “நாட்டவிழி நெய்தலடிப்” பார்வை பார்த்து நின்று கொண்டிருந்தார். மேலுயர்த்தி கொஞ்சம் பார்க்கச் சொன்னேன். அவர் பார்க்கவில்லை. ஒரு வேளை கேட்கவில்லையோ? நான் அவரைக் கவனிக்காத நேரத்தில், பார்க்கச் சொன்னதை பார்த்து விட்டு கீழே பார்வையை தாழ்த்திக் கொண்டதை உணர்ந்து கொண்டேன். அவர் பார்த்த இடத்தில் இரண்டு பீரங்கிக் குழாய்கள் நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. பக்கத்தில் அறிவித்தல் பல்கை வேறு. “ஹோம் ஒப் இன்பான்றி”- (குஞ்சுகளின் கூடு) என்று. எவ்வளவு பொருத்தம். ஒவ்வொரு வார இறுதி நாட்களிலும் குஞ்சுகள் இந்தக் குளக்காட்டு கரை வழியே “வம-தகண்” சொல்லி வலது கால் மிதி வெடி இடது கை சண்னவெடி என்று மந்திரம் சொல்லி அணி வகுத்து சமாதானம் தேட பழக்கப்படுத்தப்படுவார்கள். பின் குளம் வெள்ளை நீரை, கொஞ்சம் பச்சையுடன் வடக்கு நோக்கி அனுப்ப மீண்டும் அது சிவப்பு வெள்ளத்துடன் திரும்பி குளத்துக்கு வரும். திரும்பி வரும் நீருக்கு நிறமுட்ட மீண்டும் இன்னொரு ஜென்ரேசன் வம-தகுண களுடன் தயாராகும். ஆனான் சந்திரமண்டலத்திலேயே தேத்தண்ணிக் கடை வைத்திருக்கும் அந்த இனத்திற்கு ஒரு அங்குல காணி வாடகைக்கேனும் கொடுக்காத குளம் இந்தக் குளம். குள்ளக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இந் நாட்டின் முதலாவது பிரதம அமைச்சரின் பெயர் உள்ள குளம் வந்தது. சிற்றின் மக்களின் காணிகளில் பேரினமக்களுக்கான குடியேற்றம் என துளி கூட அரசியல் நாகரிகம் கருதிய பயம் கூட இல்லாமல் ஆங்கிலத்தில் அறிவித்தல் பலகை அடித்து கட்டிய குளம் வந்தது. சிற்றின் மக்களை சிறுபான்மையாக்கிய குளம் வந்தது. குளம் கட்டி முடிய உடைப்பெடுத்து பிராவகமாய் வெளியேறியது. நீர் மட்டுமல்ல. கூடவே சேர்த்து பேரினமும்தான் சிற்றின் கம்பு, கட்டை, தூசிகளை கடல்வரை ஒதுக்கி சென்று வந்தன. கரையோரங்களில் விட்டன. இந்தக் குளம். அராஜுகக் குளம்.

வேன் வேமாகப் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. குளத்தில் மரக்கட்டைகள் இருந்தால் படகு மெதுவாகப் போகும். கல்லிருந்தால் கவனமாகப் போகும். சேறும், சகதியும் என்றால் சுற்றி வளைத்துப் போகும். அந்தக் கிராமம் வெறிச்சோடியிருந்தது. மக்கள் அப்போதுதான் ஒரு ஜிந்தாறு மாதங்களுக்கு முன்னால் வாழ்ந்த அடையாளங்கள் தெரிந்தன. கதவுகள் திறந்து கூரைகள் இடிந்து. புதர்கள் மண்டி... அப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது. முதலாம்

கிழக்கொளி

சேவல் ஈவுவதற்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னால் சுற்றி வளைத்து கத்தி துப்பாக்கி கொண்டு வளைத்து, அடியோடு முடிவரை களைந்து மக்கள் இல்லாமலாகிப் போன குளம். இந்த இரத்தச் சேறு குளத்தை படகு வேமாகமாகவும், அனுதாபத்துடனும் தாண்டியது. இந்தக் குளம் பாதகக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வெயில் உச்சிக்கு ஏறிக்கத் தொடங்கியது. கானல்நீர் குளத்தில் கிடுகால் வேயப்பட்ட கூரைகள் கொண்ட படகுகள் தெரியத் தொடங்கின. காலம் காலமாக பரம்பரையாக பிறந்து, வாழ்ந்து, இறந்த இடங்களை விட்டு இரவோடிரவாக உடுத்த உடையுடன் தூத்தப்பட்ட முக்கால் இலட்சம் முகம்மதியர்களின் முப்பது படகுகள் தெரிந்தன. படகு மக்கள் என்படுவேர் இவர்கள்தானோ? வியட்னாமியர்களுக்குப் பிறகு. படகுகளின் குளத்தை எனது படகு நெருங்கியது. ஒவ்வொரு குடிசைகளிலும். முக்காடு போட்ட குமர்கள் தொலைந்து போன தங்கள் நிச்சயமற்ற எதிர்காலத்தை நீருக்குள் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் விட்ட பெருமுச்கள் குளத்தின் ஒரு புள்ளியில் பட்ட வேகமாய் விட்டமாய் விரிந்து, என் மனதைத் தாக்கியது. அது குறுக்கலை இயக்கமா? நெடுக்கலை இயக்கமா? என்று யோசித்தேன். குறுகிய இயக்கங்களினால் நெருக்கப்பட்டவர்களின் இயக்கங்கள் என்பது மட்டும் நிஜமென்று மனதிற்குப்பட்டது. அவர்களின் எதிர்காலம் குளங்கள் காய்ந்த பின்தான் கிடைக்குமென்றால் அது பகற்கனவு, அவர்கள் கண்ணீரையும் சேர்த்து குளத்தை வற்றவிடாமல் இருப்பதால். மனதின் பாரம்மாட்டாது படகு இறங்கியது. சுயம் இழந்துபோன விழியலின் மக்களின் குளம். இந்தக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பெரிய பள்ளம் தெரிந்தது. எப்போதோ தாறுமாறாய் தார் ஊற்றி, கல்லுப் போட்டு, கண்ணி வெடியின் பின் தோன்றிய பெரிய பள்ளத்தை நிரப்ப மன்னுக்கும் கல்லுக்கும் தட்டுப்பாடு வர முப்பது மனிதர்கள் போட்டு முடிய கள்ளக் குளம். இந்தக் குளத்தில் படகு மூன்றாவது கியருக்கு மாறி வேகம் குறைத்து ஓடத் தொடங்கியது. குழநினிப் படகு, குருநகர், கொக்கட்டிச் சோலை, மைலந்தனை, குமாரபுரம், புத்திரங்கொண்டான் குளங்களின் ஓடியது மாதிரி படகு ஓடியது. இந்தக் குளம். கொலைகாரக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கட்டடத்திற்கு வெளியேதான் குளங்களைக் கண்டு கொண்டு வந்தேன். இந்தக் குளங்கள் வித்தியாசமான

கிழக்கொளி

குளங்கள். குளங்களுக்கான நீருக்காக, வணக்கத்திலீடுபட்டவர்கள் துப்பாக்கி சன்னங்களினால் சிறியோர், இளையோர், வயோதிப்பா என்ற விதியாசமின்றி உடம்பைக் கிழித்து கொடுத்தார்கள். குளம் நிரம்பத் தொடங்கியது. கணுக்கால் வரை நிரம்பியது. வெள்ளம் போட்டது. செங்குருதிச் சிறு துணிக்கை, வெண்குருதிச் சிறுதுணிக்கை மீன்கள் ஓடித் திரிந்தன. சிறுதட்டுத் தவளைகள் வசிறுப் பெருத்து வெடித்து உடையத் தொடங்கின. பின் உறையத் தொடங்கின. இந்தக் குளம் இரத்தக் குளம். காட்டுமிராண்டிக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு அம்மன் கோயில் திருவிழா முடிந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்த மக்களை சகோதர மொழி பேசும் மக்கள் சிலர் பாதுகாப்புக் காரர்களுடன் சேர்ந்து எரித்த குளம் வீதியில் இன்னும் தெரிந்தது. லொறிப் படகின் இலக்கத் தகடும் கிடந்தது. எரிந்தது உடல்களல்ல. மனிதாபிமானம். இது தீக் குளம் தீய குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது. குளங்களை குளங்களுடன் இணைக்க காடு எரித்து. மண்வெட்டி, கல் கொத்தி கால்வாய்கள் வெட்டுவார்கள். நாலாயிரம் வருசங்களாய் தொடங்கிய கால்வாய்கள் இன்றுவரை ஓவ்வொரு குளங்களை இணைத்தும், நீர்ப்பாய்ச்சியும், மக்களை வாழ வைத்தும்தான் வந்துள்ளன. ஜன்னலின் ஊடாகப் பாக்கிறேன். குளக் காட்சிகள் படிமக் கோரப்புக்களாக வந்து போயின. என் பாட்டளின் பாட்டன் பார்த்த குளம். என் பாட்டன் பார்த்த குளம். நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற குளம். எனது சந்ததிகள் பார்க்கப் போகும் குளம்.

விகாரங்கள் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கப் போகின்றன. சிதைவுகள் குளங்களின் நீருக்களும், இரத்தங்களுடனும் வந்துகொண்டிருக்கத்தான் போகின்றன. குளங்களை வரைவிலக்கணப்படுத்த முயல்கிறேன். என் கண்ணாடிக்கும் விழிவெண்படலத்துக்கும் இடையில் ஏதோவொன்று கரந்து பார்வையை மறைக்க குளங்கள் விளங்குகின்றன விகாரங்களாய்..

சிறுகதைப் போட்டியில் 2ம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை மண்ணின் மைந்தன்

கவீருர் செ.குண்டிரத்தினம்
இம் குறுக்குத் தெரு
அமிர்தகழி,
மட்டக்களப்பு.

பூபாலியின் மரணச்செய்தியோடு அன்றையக் காலைப் பொழுது அக்கிராமத்தில் விடிந்தது.

எங்கும் ஒரே பரப்படு.

‘ஜோ பாவும் பூபாலி!’ ‘நந்தப் பாதகரப்பா அப்பாவி பூபாலியைக் கொன்றது?’ போன்ற அனுதாப வார்த்தைகளே எல்லோரது வாயிலிருந்தும் வெளிவந்தன.

பெண்கள், ஆண்கள், பிள்ளைகளென்று கிராமத்துச் சனங்களெல்லாம் பூபாலியைப் பார்க்க ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள், அவன் மலைபோல் அந்தக் கிராமத்திலுள்ள பற்றைக் காட்டினுள் பின்மாகக் கிடக்கிறானாம்.

தோள் பட்டையிலும், கன்னத்திலும் அடிப்பட்ட காயங்கள் தெரிகின்றதாம். ஆரோ பஞ்சமா பாதகர்கள் அவனை அடித்தே கொண்டிருக்கிறார்களாம். எல்லோரது வாயிலும் இதே கதைகள்தான். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை, மூன்று நாட்களுக்கு முன்னம் என் வீட்டிற்கு வந்து வயிறு புடைக்கச் சாபிட்டுவிட்டுப் போனவன். எந்த எதிரிகளுமே இல்லாத இவனுக்கு இந்தக்கதி ஏன் வந்தது? கொலையா? துரிகொலையா? அல்லது இயற்கை மரணமா?

சட்டென ஒரு முடிஷ்குவர என்னால் முடியவில்லை. எல்லோரையும் போல அந்தக் காட்டுக்குள் சென்று அவனைப் பார்ப்பதற்குக் கூட ஏனோ, மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. என் உள்ளம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பூபாலிக்கு தந்தை தாய் இல்லை. இவன் சிறுவயதாக இருக்கும் போதே காலங்கிவிட்டார்கள். அன்னன் ஒருவன் இருந்தான். ஆற்றுத் தொழில் பார்த்தவன். திருமணம் முடித்து ஒரு வருடம் கூடக் கழிந்திருக்காது. இருந்தாற்போல் மூளைக்கோளாறு ஏற்பட்டு தெருத்தெருவாக அலைந்து திரிந்து கடைசியில் காணாமலேயே போய்விட்டான். அதன் பிறது அவன் மனைவியும் எவனோ ஒருத்தனுடன் கடிக்கொண்டு எங்கோ கண்காணாத ஊருக்கு ஓடிப்போய்விட்டான்.

ஊர் இதைப்பற்றியெல்லாம் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. “குடும்பவியாதி” என்று ஒரே சொல்லில் சொன்னதோடு சரி.

அப்பா, அம்மா, அன்னன் என்று எல்லோருக்குமே மூளைக்கோளாறுதான். பூபாலிக்கும் இருந்தது. ஆனாலும் பெரிய அளவில் இல்லை. குள்ளமான தோற்றும், கரியநிறம், நல்ல வலுவான உடல்கட்டு. உடம்பெல்லாம் ஒரே உரோமக்காடு, கருகருத்த அடர்த்தியான தாழீசை, கிட்டத்தட்ட ஒரு நாற்பது வயதிருக்கும்.

கைகாலை உதுபி வேலைசெய்யமாட்டான். பசி எடுத்தால் எந்த வீடு எவர் வீடு என்று பார்க்கமாட்டான். கேள்வி பார்வையில்லாமல் நுழைவான்.

கேட்டுக் கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிடுவான். இரண்டு பேரின் சாப்பாட்டை தங்குதடையில்லாமல் ஒரேருச்சில் சாப்பிட்டுவிட்டு. கூச்சப்பாமல் சுருட்டுக் கேட்பான். வெற்றிலை கேட்பான்.

இடத்தைக் காலிசெய்வதற்கு முன் “இந்த நாளையில் ராவையில் ஆத்துக்குள் இறங்கி ஒரு றால்களியும் புடிக்க ஏலாது. நாசமறுப்பானுகளால் பேரிய ஆக்கின் கூட்டு வளத்தாட்டிப்போடுவானுகள், இவனுகளவிட ஊர்ல் கிடக்கிற நக்கல் புறக்கிகளிட தெறிப்பு ஆக்கமோசம். றால் நண்டு புடிப்பமெண்டு ஸாம்பக் கொஞ்சத்தித்து ஆத்துக்க இறங்கினா நச்சிக்காய எடுத்து வெக்குப்பாத்து லாம்புக்கு ஏறிவானுகள்! முதுகில் ஏறிவானுகள் பொறுங்க பொறுங்க! நிலவு நல்லா முத்தட்டும், நான் உங்களுக்கு நாலும், நண்டும் ஒரு நாளைக்குக் கொண்டுவந்து தாரன்” என்று முச்ச விடாமல் சொல்லிவிட்டு எழுந்து போய்விடுவான். பிறகு எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுவான்.

இரால் பிடிபடும் காலங்களில் ஆற்றுக்குள் இறங்கி ஸாம்பு கொஞ்சத்திப் பிடிக்கும் இராலை எல்லோம் விடிந்ததும் கொண்டுவந்து சந்தையில் கொட்டி விற்பான். கிடைக்கும் பணத்தைப் பொத்தினாற்போல் கொண்டு போய் வயிறு முட்ட வடிசாராயத்தைக் குடித்துவிட்டு. கடைவாயிலிருந்து விணாசல் பறக்க தள்ளாடியபடி வருவான். தோளில் சேட் சால்வை மாதிரி தொங்கும்.

பெரியவர் சிறியவர் பணக்காரர் என்று பார்க்காமல் ஊரிலுள்ள எல்லோருக்கும் ஏகவான். ‘அவள் இப்படி இவன் இப்படி அவனும் அவனும் காட்டுக்குள் கடிப்புடிச்சித்து நின்டத என்ற கண்மாணிக்கத்தால் கண்டனான்.’ என்று ஊரில் மறைந்து போய்க்கிடக்கும் வம்புதும்பான சுங்கதிகளையெல்லாம் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவருவான்.

இடையிடையே காணாமல் போன இவனுடைய அண்ணனின் பெண்டாட்டிக்கும் ஏகவான். ‘இவளெல்லாம் ஒரு பொம்புளையா?’ என்று கேட்டு காறித்துப்புவான்.

கொண்ணிக்கொண்ணி நிறுத்திநிறுத்தி அலம்பல் இமுத்தவழி போல அங்குமிங்குமாக ஒருமுடிவில்லாமல் பேச்க கொண்டேயிருப்பான். பலருக்கும் தெரிந்திராத பல அந்தரங்கமான விசயங்களொல்லாம் பூபாலியின் வாயிலிருந்து வெளிவரும்போது கேட்பதற்கு வியப்பையும், சிரிப்பையும் உண்டுபண்ணும்.

எப்போதும் பூபாலியின் பின்னால் ஒரு கூட்டம் இருக்கும். நாயை உக்ககாட்டுவது போல பூபாலியின் வாயைக் கிண்டிக் கீளநிலிட்டு, அவன் வாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இல்லாதது பொல்லாததையெல்லாம் கூட வெகு சுவாரஸ்யமாகச் சொல்வான். அவன் பேச்சைக் கேட்டால் ‘இவனுக்கா விசர்?’ என்று முக்கில் விரலை வைக்கத் தோன்றும். அப்போது யாராவது அவனிடம் ‘பூபாலி எல்லாம் சரிதான் நீ’ இன்னும் கவியாணம் முடிக்காமல் இருக்கிறியே! நல்ல வடிவான்

கிழக்கு ரெதாளி

ஆம்புளதானே நீ!" என்று கேட்டுவிட்டால் போதும், 'நான் உழுச்சி எங்கேயோ கிடந்த ஊரவஞ்சுக்கா கொடுக்க வேணும்! சும்மா போங்கடா உங்கட கதையும் நீங்களும்!' என்று சொல்லி விட்டு கொடுப்பிற்குள் சிரிப்பான். பிறகும் அவனாகவே சொல்வான். 'டேய், நேத்துராவ் இவடத்த - இந்த ஹோல்டிங் பிளேசுக்க நான் படுக்கிறேன், ரெண்டு பேர் துவக்க வெச்சக் கொண்டு நின்டானுகள், எனக்கு ஆரேண்டு தெரியும், ஆனாச் சொல்லமாட்டன்!' 'மெய்தான பூபாலி? என்று கேட்டால் சட்டென கதையை மாற்ற இவன் கமலத்த இந்தா இருக்கிற விராலிக்காட்டுக்க சட்டென கதையை மாற்ற 'இவன் கமலத்த இந்தா இருக்கிற விராலிக்காட்டுக்க போட்டு செய்யாத வேலையெல்லாம் செய்து போட்டு வைற்றுதானில் கட்டிவெச்சிச்சுட்டவனுகள், அவனும் ஒரு கிரிச கெட்ட தேவடியாள்!' என்பான்.

ஒரு கதையை சரியாகச் சொல்லி முடிக்காமல் அங்குமிங்குமாக ஆடு மேய்வதைப் போல சொல்லி, முடிவில்லாமலேயே முடித்துவைப்பான்.

ஒரே இடத்தில் அதிக நேரம் இருந்து பேசமாட்டான். பேசிக் கொண்டிருந்தவன். சட்டென 'நான் போப்புறன்!' என்றும் எழும்புவான். ஆனால் இவன் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் இளவட்டப் பெட்கள் அவனைப் போகவிடாமல் இருத்தாட்டி விடுவார்கள்.

'உடு! என்னஉடு! நான் போப்புறன்!' என்று திமிறுவான். நாலைந்து பேராகச் சேர்ந்து கட்டிப்பிடித்து மல்லுக்கக்கடி அவனை இருத்தாட்டுவார்கள்.

'என்ன உடுங்கடா! பொறுங்க! இண்டைக்கு உங்கட கொப்பன்மாரிட்ட வந்து சொல்லுறன்! ஆத்துக்க இறக்கி நால் புதிச்சாலும் உடமாட்டயன். கொஞ்ச நேரம் இவடத்த அதுதலாகக் கிடக்கலாமெண்டாலும் வெருக்கடி நான்யைப் போல விடுபிற்கல்ல! உடுங்கடா என்ன!' என்று சத்தம் போட்டுக் கத்துவான். சாறன் உரிந்து கிடக்கும். ஒரு கையால் பொத்திப் பிடித்தபடி எழும்புவான். அப்போதும் அவனை அவர்கள் போகவிட வில்லையென்றால் 'சொல்லிப்போட்டன், இண்டைக்கு கேம்புக்க போய்ச் சொல்லிப்போடுவன்! என்ன உடுங்க பாப்பம்!' என்று வெருட்டுவான்.

'நீதான் ராவையில். இந்த இடையெல்லாம் கண்ணிவைதி புதைக்கிறதாமெண்டு எல்லோரும் சொல்லுறாங்க, நாங்களும் உன்ன ஆமிட்டக் காட்டிக் கொடுப்பம்!' என்றால்,

'ஆ..ஆ.. நேத்து மத்தியானமும் நான் கேம்புக்க போய அவனுகள் தந்த சோத்தக் கறியத்தான் திண்டனான், குறியாக்கிறதுக்கு சிங்களவனுகளுக்குப் புறகுதான் நம்மட பொண்டுகள், கண்டம் கண்டமாக வலயாமின் துண்டு! நம்மடவஞ்சுகள் புருசன வேலைக்கு அனுப்பிப்போட்டு ஜோட்டு வாசல்ல நின்டு போறவாறுவனுகளைப் பாத்துக் கண்ணடிக்கிறதுக்குத்தான் ஆக்கள்!' என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தவன் சட்டென அதைநிறுத்தி. 'மச்சான் காசிருந்தால் தாங்கடா சரியான பசியாக்கிடக்கு!' என்பான்.

அவனோடு பகிடி பண்ணிச் சிரித்தவர்கள் இனிப் போதும் என்ற அளவில் அவனுக்கு வடிஶாராயத்துக்கும், பாணுக்கும் பணம் கொடுப்பார்கள்.

அவ்வளவுதான் விசுக்கென சேட்டைத் தாக்கி தோளில் போட்டபடி வேகமாக நட்பான். அப்போது அவன் முதுகில்பட கத்தாக்குக் காய்களால் அவர்கள் எறிவார்கள், தூஷண வார்த்தைகளால் ஏசித் திட்டவிட்டு ஒடிவிடுவான். கடைசியாக அவன் பாவிக்கும் நாகாஸ்தீரம் அந்தத் தூஷண வார்த்தைகள்தான்.

இப்படியான சம்பவங்கள் தினமும் இல்லாவிட்டாலும் வாரத்துக்கு ஒரு தடவையாவது இடம் பெறுமால் போகாது.

இப்படி எல்லோராலும் விரும்பப்படும் பூபாலிக்கு எதிரிகளாக எவரும் இருக்க முடியாது. ஆனாலும் அவனை அடித்துக் கொன்றிருக்கிறார்களே! ஒரு நாடகம் பார்ப்பது போல கவுண்டமணி செந்திலைப் பார்த்துச் சிரிப்பதைப் போல இந்தக் கிராமத்தவர்களுக்கும் பூபாலியும் மகிழ்ச்சியூட்டியவன். இந்த மன் இலேசில் மந்தக் முடியாத மைந்தன் அவன், என் இவனைக் கொன்றார்கள்?

பொதுவாகவே பூபாலியின் பேசுவிலும் ஏசிலியுமிருந்து பல அந்தரங்கமான ஆசிங்கமான சம்பவங்கள் வெளியே வந்திருக்கின்றன. சமூகத்தின் பண்பு கெட்ட செயல்களையும், ஏனாற்றுத் தனங்களையும் அவன் கடைசிக்காலம் வரைக்கும் விரும்பவேயில்லை. அதற்காகக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே வந்த விசரன் அவன்

‘அந்தா பூபாலி வருகிறான்!’ என்றால் போதும் அழுதபிள்ளை பால்குடிக்கும். சலானில் முடிவெட்ட அடம் பிடித்த சிறுவர்கள் எதுவும் பேசாமல் குளிந்த படி இருப்பார்கள்.

பிள்ளைகள் மட்டுமா! பல பெரியவர்களுக்கே அவனைக் கண்டால் நடுக்கம் பிடிக்கும், ஆனால் அவன் எவருக்கும் எப்போதும் தீமை செய்ததில்லை.

நல்ல சோறுகநி, சாராயம், சுடச்சுடப் பாண் இவைகள் தான் அவனுடைய அதிகப்பட்ச விருப்பம். எவர் கொடுத்தாலும் சாப்பிடுவான்! குடிப்பான். நித்திரை வந்த இடத்தில் படுத்துக் கொள்வான். அதிகமாக இவனது சபன் அறை அந்தக் கிராமத்திலுள்ள பஸ்ஜோல்ட் அல்லது பாழடைந்து போய்க்கிடக்கும் சனசமூக நிலையமாகவே இருக்கும்.

இந்தக் கிராமத்தில் உள்ள பலருக்கு நாடாஞ்சன்ற உறுப்பினரைத் தெரியாது. அதிகமேன் மாநகரசபை உறுப்பினரையே தெரியாது. ஆனால் பூபாலியைத் தெரியாதவர்கள் இல்லவேயில்லை.

கைநீட்டி ஆக்திரத்தில் யாரும் பூபாலிக்கு அடித்தாகச் சரித்திரமே இல்லை, அவனும் ‘அடிப்பன்! எறிவன்!’ என்று கல்லைத் தூக்குவான். பொல்லை எடுப்பான். எதுவுமே செய்யமாட்டான். இரவு நடுச்சாமமெல்லாம் ஊர்க்காவல் செய்வது போல எங்கும் தீரிவான். ரோந்து வரும் ஆழிக்காரர்கள் இவனைக்கண்டதும் சம்மா வேடுக்கைக்காக துப்பாக்கியை நீட்டிவெருட்டுவார்கள். அவன் அசைய மாட்டான். மாத்தயா, ராவெல்லாம் ஒண்டும் சாப்பிடல்ல சல்லி தாங்க! என்று கேட்டு அவர்களையே சிரிக்கவைத்துவிடுவான். அவர்களுக்கும் பூபாலியைப்பற்றி

கிழக்கோளி

நன்றாகவேதரியும். ஒன்றும் செய்யமாட்டார்கள்.

இவர்களிடமே தப்பிப் பிழைத்துப் போய் கிடந்தவனை யார் அடித்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? அவனை நினைக்க நினைக்க எனதுள்ளாம் துடித்துத்துடித்து அழுத்து. அவன் சடலத்தைப் பொலிசாரும் போய்ப்பார்த்தார்களாம். ஆழிக்காரர்களும் வந்து பார்த்தார்களாம். கடைசியில் 'பவ்ரே!' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்களாம். கிண்டிக் கிளரு கொலைகாரர்களைக் கண்டுபிடிக்க பூபாலி அவர்களுக்கு பெரிய மனிதனாகத் தெரியாது போயிருக்கலாம். ஆனால் கிராமத்தவர்களுக்கு அவன் என்றைக்குமே மறக்க முடியாத மனிதன்.

'பூபாலியைக் கொன்றவர்கள் ரெண்டொருநாளில் பிடிபடுவார்கள். இருந்து பாருங்கவன்!' என்று சிலர் குசுகுசுத்துக் கொண்டார்கள். ஆனாலும் ஏவரும் உண்மையை பயத்திலோ என்னவோ வெளியிடவில்லை.

ஊரவர்களெல்லாம் ஒன்று திரண்டு காசு தெண்டி பூபாலியின் சடலத்தை ஊருக்கள் கொண்டுவந்தார்கள். எங்கே எவர் வீட்டில் வைக்கு இயுதிக் கிரிகைக்களைச் செய்வது! பூபாலியின் தொலைத்துபோன அவன்னைனின் வீடு ஏவருமில்லாமல் பாழடைந்து போய்க் கிடந்தது. வளவு வீட்டைச் சுத்தம் செய்து சுவத்தை அங்கேயே கொண்டுவந்து எல்லோரது பார்வைக்குமாக வைத்தார்கள்.

உட்டோவில் 'லவுட்ஸ்பீக்கர்' கட்டப்பட்டிருந்தது. முழுக்கம் முருகப்பாவின் குரலில் சிவப்பாணம் சோகமாக ஓலித்துக் கொண்டிருந்தது. வளவு நிறைய சனம், ஏன் அழுகிறோம் என்று தெரியாமலேயே பெண்கள். பிள்ளைகள் என்று எல்லோரும் அழுதார்கள். கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நின்று நானும் பூபாலியைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். என்கண்கள் பொலபொலக்கின்றன.

அவன் சாவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன் என் வீடுவந்த போது 'எனக்கு நீ ஒரு நாளைக்கு நல்ல வடிவா இறைச்சிக்கறியாகக் கோரு தரவேணும்!' என்று கேட்க வாறு ஞாபிற்றுக்கிழம் கண்டிப்பாக வா! என்று நான் சொல்ல, அவன் கொடுப்பிற்குள் சிரித்தபடி நடந்து போன நினைவுகள் வந்து என்னை நிலை குலைய வைக்கிறது. மனம். உடைந்த நிலையில் பூபாலியின் இறுதிஊரவுலத்தில் நானும் மெதுவாக நடந்து போகிறேன்.

(யாவும் கற்பனையே)

சிறுகதைப் போட்டியில் அம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை

மரணீத்தாது மனிதங்கள்

திருமதி யோகா யோகேந்திரன்
யோகவாசா

திருக்கோவில்

சித்திராவுக்கு அழுதமுது கண்களில் நீர் வற்றிபோனது. அவளது பார்வை நிலை குத்தியபடி இருக்க: கண்களிலிருந்து வடிந்த கண்ணீர் தன்பாட்டில் காய்ந்து போன அடையாளம் கோழிட்டுக் காணப்பட்டது.

வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவது போல அவளது அண்ணன் ராகவன், “அழு நல்லா அழு. இனப்பற்று. மொழிய்யற்று இல்லாத ஜென்மங்களுக்கு நல்லாவேணும். ஆனா ஒண்டு.... அவன் நான் தான் முடிச்சிருக்கவேணும். ஆனா அவனே தன் கதைய முடிச்சுக்கொண்டான். எனக்கு வேலை மிச்சம். அதுக்காக அவனுப் பாராட்டலாம்” நிர்த்தாட்சன்யமாகக் கூறினான் ராகவன்.

இங்கு ராகவனால் குறிப்பிட்டப்படுவன் சுரவீர சிங்கள இனத்தவன். அவளது நல்ல பண்புகளை, மனிதத்தன்மையை வர்கள் ஏன் கண்டுகொள்ள மறுக்கிறார்கள் என்பது அவனுக்கு புரியவில்லை.

என்னதான் இல்லாவிட்டாலும் அவளது உயிரைக்காப்பாற்றியவன் எனகின்ற நன்றியுணர்வு கூட இல்லாமல் அவளது அண்ணன் இப்படியெல்லாம் கூறுவது அவளது மனசுக்கு வலியைத்தந்தது. சே..! என்ன மனிதன் இவன் எனச் சலித்துக் கொண்டாள் சித்திரா.

சுரவீர இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வருவான் என அவள் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை. அவன் அழைத்த போது அதை ஏற்று அவனுடன் போயிருந்தால் எங்காவது கண்காணாத இடத்தில் போய் வாழ்ந்திருக்கலாம். இந்த ராகவனின் பேச்சைக் கேட்கும் கொடுமையிலிருந்தும் தப்பியிருக்கலாம் என என்னினாள் சித்திரா.

:

படிக்கட்டில் குந்தியிருந்து நீண்ட நேரமாக அழுதுகொண்டிருந்த சித்திரா நேரம் இரவு பதினொரு மணியாகி விட்டதால் எழுந்து போய் அறைக்குள் கிடந்த பாயில் படுத்தாள்.

கண்களை முடித் தூங்க முயன்றவனுக்கு சுரவீரினது சாந்தமான முகமே கண்களுக்குள் நிழலாடியது. அவன் ஒரு இராணுவ வீரனாக இருக்க முற்றிலும் பொருத்தமற்றவன் என்னும் எண்ணம் அவனுக்கு ஏற்கனவே இருந்தது.

முகத்தில் மாறாத புஞ்சிரிப்பும் குழந்தைத்தனமான தோற்றமும், மென்மையும் இராணுவ வீரன் ஒருவனின் தன்மைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவை. அவனை அவள் சந்தித்த நிமிடங்கள் ஆச்சரியமானவை, திகிலைத் தருபவை.

சித்திரா வயதான் தாயையும் முரடான் அண்ணனைபும் உறவாகக் கொண்ட ஏழைப் பெண். ஆக ஜந்தாம் தரம் வரையே கல்வி கற்றவள்.

அவள் முன்று வயது குழந்தையாக இருந்தபோது ஆயிரத்துத்தொள்ளாயிரத்து எண்பத்து மூன்றில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தின்போது இலங்கையின் மலையகப்பிரதேசத்தில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்தது அவளது குடும்பம்.

தாய் தகப்பனும் முன்று குழந்தைகளுமாக அவர்கள் கிழக்கிலங்கையின் அம்பாறை தாய் தகப்பனும் முன்று குழந்தைகளுமாக அவர்கள் கிழக்கிலங்கையின் அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள சங்கமன் கண்டிப்பிரதேசத்தில் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.

அவர்களது முதல் பெண் குழந்தை ராணி எட்டு வயது சிறுமியாக இருக்கையில் விஷுக்காய்ச்சலினால் பீடிக்கப்பட்டு இறந்து போனாள். சித்திராவிற்கு 15 வயதாக இருக்கும் போது தந்தையும் காலமானார்.

சங்கமன் கண்டிப்பிரதேசம் காடுகள் மலைகள் நிறைந்த பிரதேசமானபோதும் ஆங்காங்கே சேனைப்பயிர் செய்கைகளும், குடியிருப்புகளும் உள்ள ஒரு பகுதி. ஆங்காங்கே சேனைப்பயிர் செய்கைகளும், குடியிருப்புகளும் உள்ள ஒரு பகுதி.

அந்தப்பகுதியில் இராணுவம் முகாமிடிருந்தது. ஆயினும் அவ்வப்போது போராளிக் குழுக்களின் நடமாட்டங்களும் இடையிடையே காணப்படும். இதனால் காடழித்தல், விலங்குகளை வேட்டையாடல் என்பன தவிர்க்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் யானங்க்கூட்டங்களும், மான் கூட்டங்களும், மயில்களும் அப்பிரதேசத்தில் சுதந்திரமாக நடமாடின.

வாகனங்களில் செல்வோருக்கு இந்த யானைக் கூட்டங்கள் சில சமயம் அச்சுறுத்தலாக இருப்பதுண்டு. தோகை விரித்தாடும் மயில்களும் மருண்டோடும் மான் கூட்டங்களும் அப்பிரதேசத்தின் அழுகுக் கோலங்கள்.

சித்திரா தமது குடியிருப்புகளுக்கு மேற்குப்புறமாக உள்ள பொட்டல் வெளியும் பற்றைக்காடுகளுமாய் அமைந்துள்ள பகுதிக்கு அயல் நண்பிகளுடன் விறகு பொறுக்க ஒவ்வொரு சளிக்கிழமைகளிலும் செல்வதுண்டு. இராணுவத்தினரோ போராளிகளோ இவர்கள் விறகு பொறுக்குவதை பொருட்படுத்துவதில்லை. விறகு பொறுக்குவோரும் இராணுவத்தினருடனோ போராளிகளுடனோ கதை பேச்சு வைத்துக் கொள்வதில்லை.

ஒரு நாள் விறகுகளை கொஞ்சமாக சேர்த்து ஒரு இடத்தில் கட்டுவதற்காக போடும் போது எங்கிருந்தோ வந்த ஒரு யானை அப்பெண்களை நோக்கி வேகமாக ஓடி வந்தது.

அதைக்கண்ட பெண்கள் கால் போன தீக்கில் ஓடினர். அந்த உயிர்காக்கும் நிமிடங்கள் இனம்புரியாத ஒரு உதவேகத்தைத் தர வேகவேகமாக ஓடினர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தீக்கில் ஓட சித்திரா சென்ற திசையை இலக்கு வைத்து தூர்த்தியது யானை. அது அவளை நெருங்க நெருங்க அவளால் ஓட முடியாமல் அவள் கீழே விழ: அதே சமயம் அருகில் கேட்ட வெடிச்சத்தத்தால்

கிழக்கொளி

பயந்து சுய நினைவிழந்தால் சித்திரா.

சித்திரா கண்விழித்தபோது ஒரு இராணுவ வீரன் அவனுக்கருகில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து ஒரு மரக்கிளையால் விசிறிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன்து கருணையே வடிவாகக்கொண்ட கண்களும் சாந்தமான முகமும், புஞ்சிரிப்பும் அவனது திறந்த விழிகளினுடாகச்சென்று அவனது இதயத்தை தொட்டது.

சிரமப்பட்டு எழுந்திருக்க முயன்றவளை எழுந்திருக்க உதவி செய்தான் அவன். நடந்த சம்பவங்கள் அவனுக்கு நினைவுக்கு வர கையெடுத்து கும்பிட்டாள் சித்திரா.

“நீங்க.. நீங்க என்னக் காப்பாத்தினதுக்கு வொறோம் எதுதீ மாத்தயா”. தமிழும் சிங்களமுமாக திக்கித்தினரிக் கூறினாள் அவள்.

“நுமக்கு மாத்தயா சொல்ல வாணா. நம்ப பேரு சுரவீர. ஒங்க பேரு என்னா”?

அவன்து கொச்சைத்தழிமை அந்த நிலையிலும் ரசித்தபடி “என் பேர் சித்திரா” என்றாள்.

“அப்பிடியா நல்லபேரு. ஊங்க வீடு எங்க?”

“மெயின் நோட்டுக்கு மறுபக்கம் நான் போறன் மாத்தயா. ஏங்கூட வந்தவங்க என்ன ஆனாங்களோ தெரியல்ல” என்றபடி விற்கைக் கட்ட முற்பட்டால் சித்திரா.

அவனும் சேர்ந்து விற்கைக் கட்டுவதற்கு உதவி செய்து வழியலுப்பினான். அவள் விற்குடன் சென்ற பின் அங்கு கிடந்த கல்லொன்றில் உட்கார்ந்தான் சுரவீர்.

சுரவீர இரத்தினபுரி மாவட்டத்திலுள்ள ஒரு பின்தங்கிய சிங்கள கிராமத்தவன். வயதான பெற்றோரையும் மூன்று அக்காமாரையும் இரு தாமிக்களையும் காப்பாற்றுவதற்காக மட்டுமே இராணுவத்தின் உறுப்பினரானவன்.

கொலையையும், போரையும், அட்டுறியங்களையும் மனசார வெறுப்பவன் சுரவீர். நூட்டைக்காப்பதற்காக இராணுவத்தில் சேர்ந்ததாக கூறிக்கொள்வதீல் அவனுக்கு உடன்பாடு இல்லை ஒரு நாடு எமது நாட்டை பிடிக்க வந்தால்லவா அந்த நாட்டிடமிருந்து எமது நாட்டை காக்க வேண்டும்? என நினைப்பான் அவன். ஒரு தாய் வயிற்றுப்பிள்ளைகள் தமக்குள் அடிப்பட்டுக் கொள்வதைப் போன்றது தான் இந்த சண்டை என நினைத்துக்கொள்வான்.

சில மனக்குப்பிடிக்காத சம்பவங்கள் நடைபெறும் போது எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுத் தப்பியோடவும் அவன் நினைப்பதுண்டு. அப்பேதெல்லாம் படிக்கையில் கிடக்கும் நோயாளித் தாயின் வாடிய முகமும் அக்காமாரின் ஏக்கம் நிறைந்த விழிகளும் அவன்து கண்களுக்குள் நிழலாடும்.

சிலசமயம் தற்காலை செய்து கொண்டு தன்னுயிரைப்போக்குவதன் மூலம் இந்த சங்கடங்களிலிருந்து விடுபட்டால் நல்லதென நினைப்பான் அவன்.

இந்தமாதிரி ஒரு பற்றிற்ற நிலையில் எதிலும் தீவிர பிடிப்பற்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சூரீ யானையால் தூர்த்தப்படும் ஒரு பெண்ணைக்காக்கும் நோக்கிலேயே யானையின் காலில் சுட்டான்.

குண்டுபட்ட யானை பிளிறிக்கொண்டு அப்பால் செல்ல மயங்கிக்கிடந்த பெண்ணுக்கு மயக்கம் தெளிவிக்கும் நோக்குடன் தன்வசமிருந்த தன்னீர் போத்தலிலிருந்து சிநிது நீரை எடுத்து அவனது முகத்தில்தெளித்து விட்டு விசிறிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் சிநிது நேரத்தில் கண்களைத்திற்றந்து நேராக பார்த்தாள். அதுவரை அவன் யாரோ ஒரு பெண் என்றே அவன் கருதினான்.

அவன் கண்ணிழித்த மறு விநாடி... தான் இவளையே இதுவரை தேடிக்காத்திருந்தது போன்றதொரு உணர்வு அவனை ஆட்கொண்டது. உனக்குரியவன் நான்தான் என அவன் இனங்காட்டிச் சென்றாற் போலிருந்தது அவனுக்கு.

அடுத்தடுத்து அவர்கள் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. அங்கே மொழியோ, இனமோ, சமயமோ தடையாக இருக்கவில்லை.

அவனது தோழிகளுக்கு இவ்விடயம் தெரியவந்தபோது ஆரம்பத்தில் பயந்தனர். அவனால் ஏச்சரித்தனர். பின் அவனது நல்ல பண்புகள் தெரியவர அவர்களது காதலுக்கு உதவினர்.

இந்த விடயம் அவனது அண்ணன் ராகவனுக்கு தெரியவர அவன் வானத்துக்கும் மூகிக்குமாக குதித்தார். சித்திராவின் கண்ணத்தில் அறைந்தான். ஓடிவந்து தடுத்த தாய்க்கு கண்டபடி ஏசினான். இந்த விடயத்தில் அவனுக்கு ஏற்பட்ட துணிச்சலுக்கு தாயின் ஆதரவே காரணமெனக் குற்றும் சாட்டினாள். இனிமேல் இந்த விடயம் தொடர்ந்தால் கொண்று விடுவதாக மிரட்டினான்.

சித்திராவின் தாய் இந்த விடயமாக மிகவும் பயந்தான் அவன் ஒரு சிங்களவரையே கணவனாகக் கொண்டு அவருடன் இருபத்து மூன்று ஆண்டுகள் எவ்வித பிரச்சினையும் இன்றி வாழ்ந்தவர். தர்மதாஸா என்ற பெயரை தர்மதாஸ் என்று மாற்றிக் கொண்டு ஒரு தமிழனாகவே வாழ்ந்தவர் அவனது கணவர்.

ஆனால் இன்றைய காலகட்டம் வேறாயிற்றே? ஒரு சிங்கள இனத்தவனை தமிழ் பெண் திருமணம் செய்வதோ, ஒரு தமிழனை சிங்களப்பெண் திருமணம் செய்வதோ முடிகின்ற காரியமாக இல்லையே? அன்றைய அன்னியோன்யம் காணாமல் போய் விட்டதே?

“விறகு எடுக்க போக வேண்டாம் என ராகவன் கத்திய போதும் சித்திராவே விறகு எடுக்க போகவேண்டியிருந்தது. அப்படிப் போகும்போதெல்லாம் தாய் புத்திமதி கூறியே அனுப்புவாள்.

இருந்த போதும் சாவி கொடுத்த பொம்மைகள்போல அவர்கள் சந்திந்துக்கொண்டனர்.

அவர்கள் ஒன்று சேர நாட்டு நிலைமையும் வீட்டு நிலைமையும் ஒத்து வராத நிலை. இதனால் அவளை இரத்தினபுரிக்கு தன்னுடன் வருமாறு அழைத்தான் சுரவர் அப்படிப் போக அவள் இஷ்டப்படவில்லை. காலம் கணியட்டும் எனக் காத்திருந்தாள். அவனையும் காத்திருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள்.

இந்த நிலையில் சுரவர் தற்காலை செய்யவில்லை என்றும் அவன் கொலைசெய்யப்பட்டான் என்றும் அதன் பின்னணியில் இருந்து செயற்பட்டவன் அவளது அண்ணன் ராகவன் என்றும் அவள் அறிந்தபோது புழுவாய்த்துடித்தாள் சித்திரா.

மறுநாள் காலை அவளது உயிரற்ற உடலையும் வெற்று நச்சுப் போத்தலையும் சாட்சியாக்கிப் பொழுது விடிந்தது.

அவர்கள் மரணித்த போதும் அவர்களிடையே தோன்றிய மனிதம் மரணித்துவிடவில்லை. அது மரணிக்கவும் மாட்டாது.

(யாவும் கற்பனை)

இன்றவ்யூ

ர. கெ. ஜெநாந்தன்
64, கதிர்காஸ் ஸ்டி,
மட்டக்களபு

நேரம் காலை 8.55.

'பிங் கலர் சாறி.. தோளிலிலே ஒரு கைப்பைப்..

அவள் அந்தக் காரியாலயத்தினுள் நுழைகிறாள்.

சுற்றும் முற்றும் பார்க்கின்றாள்.

அது ஒரு ஆட்பரக் காரியாலயம். நெஞ்சம் படபடக்கிறது.

இன்னும் ஒருவரும் வரவில்லை, அவள் மட்டும் தான் வந்திருக்கிறாள். மயான் அமைதி.

பையிலிருந்த ஏதோ ஒரு கடித்ததை எடுத்துப்பார்க்கிறாள். மனதினுள் திருப்தி.

கண்கள் சூழலுகின்றன

சுற்றவர்ப் பத்துப்பதினெந்து 'குஷன்' கதிரைகள்.. மூலையிலே ஒரு ரீவி கதிரைகளைத் தாண்டிக் கொண்டு வந்து டம் இலக்கக் கதிரையில் மெதுவாக அமர்ந்து கொள்கிறாள்.

அவளைத் தோட்டந்து அவன் உள்ளே நுழைகின்றான்.

கழுக்கொளி

தூடிப்பான இளமை

கண் ணிலிருந்த சன் கிளாசைக் கழற்றி ... மீசையைத் தடவியவாறு அவளுக்குப்பக்கத்தில் இருந்த கதிரையில் தொப்பென அமர்கிறான்.

அவனது பார்வை அவளில் பட்டுத் தெறிக்கிறது. - அவள் அழகாக இருக்கிறாள்.

அந்தப் பார்வையில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன...

அவள் மௌனமாக இருக்கிறாள்

நேரம் 9 மணியைத் தாண்டி விட்டது.

வேறு ஒருந்தரும் வரவில்லை என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டவன், மிஸ்.. உங்களோடு கொஞ்சம் பேசலாமா.. என்றான்.

அவள் அவனைத் திரும்பிப்பார்த்தாள்.

கண்டபடி அலட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லை என்பது போல இருந்த அந்தப்பார்வை.

ஆனாலும் ... 'சொல்லுங்க ...' என்றாள் - குரல் தேனாக இனித்தது.

அந்த வார்த்தையில் தொடங்கிய சம்பாசனை பெயர்... ஊர்... கல்வி... குடும்பநிலை... என்று தொடர்ந்தது. - அவள் வார்த்தைகளை அளந்து பேசினாள்.

நேரம் நகர்ந்தது...

இன்னும் கூட ஒருந்தரும் வரவில்லை. அவளுக்கு உள்ளூர் மகிழ்ச்சி. காரணம்... வேறு ஒருந்தரும் வரவில்லை என்றால் அவளுக்கு அந்த வேலை கிடைத்துவிடும்!

ஆனாலும்... அவளுக்கொரு சந்தேகம் ஏழுகிறது.

நேரத்தைத் தவறாகப் பார்த்து வந்து விட்டேனோ...!

ஓரு தடவை இன்றவியூ கடித்ததைப் பூர்ட்டிப் பார்க்கிறாள்.

..... இன்றவியூ சரியாக 9 மணிக்கு நடைபெறும்.....

அப்படியானால் இன்றவியூ நடத்துபவர்கள் கூட வரவில்லையே! பொறுமையாக இருக்கிறாள்.

நேரம் 9.30 ஐது தாண்டியதும் ஓவ்வொருவராக உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவள் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறாள் 10 மணி

ஆசனங்கள் எல்லாம் நிறைந்து விட்டன. இன்றவியூக்காக இப்பொழுது 15 பேர் காத்து நிற்கின்றனர். இனி அவளுக்கு வேலை கிடைப்பதென்பது பகல் கனவு. நம்பிக்கைகள் கரைந்து விட்டன.

நேரம் 10.30 ஐயும் தாண்டி விட்டது.

இன்னும் இன்றவியூ ஆரம்பிக்கப்படவில்லை இனி இன்றவியூ நடக்காது.....?

இன்ரவியுக்கு வந்தவர்களின் பொறுமைகள் மீறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.
‘ஒன்பது மணிக்கு இன்ரவியூ என்று கடிதம் அனுப்புவார்கள். பத்தரைக்கு கூட
இன்ரவியூ நடத்த மாட்டார்கள்.’
..... முனு முனுப்புக்கள.....

உவன்கள் இப்ப எங்க இன்ரவியூ நடத்தப் போறாங்கள்.வா மச்சான் வெளியில்
போய் ரீ குடச்சிற்று வருவம்’ சிலர் வெளியே போகிறார்கள்.

‘இன்ரவியூ நடத்துவதாயின் நேரத்திற்கு நடத்த வேணும்! இல்லையென்றால் ஏன்
இன்ரவியூக்கு கடிதம் அனுப்புவான்’

சிகரெட்டை ஊனியவாறு வாசலைப் பார்த்தபடி சிலர் நிற்கின்றார்கள் கதிரையில்
இருக்கப் பொறுமையிழந்தவர்களாகச் சிலர் கதிரைக் கைகளில் அமர்ந்து அரட்டை
அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

சிரிப்பொலிகள்..... நையாண்டிப் பேச்சுக்கள்..... சிகரெட்டின் புகை மூட்டங்கள்.....
அறையை நிறைத்துப் போய் நிற்கின்றன.

அவள் மௌனமாக இருக்கிறாள்.

11 மணி

உள் கதவைத் திறந்து கொண்டு பியோன் வந்தான்.

இன்ரவியூ ஆரம்பமாகப் போகிறது என்று எல்லோருடைய முகத்திலும் மகிழ்ச்சி.
‘குணரங்கநாதன்..... குணரங்கநாதன்’

எல்லோரும் ஆளை ஆள் பார்த்தார்கள்.

அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவன் எழுந்து உள்ளே போனான்.

சில நிமிடங்கள் மௌனத்தில் ஊர்ந்தன.

உள்ளே போனவன் எப் போது திரும் புவான் என்று கதவையே
பார்த்துக்கொண்டுந்தனர். பைல்களை ஒழுங்குபடுத்தி இன்ரவியூக்கு
ஆயத்தமானார்கள்.

கதவு திறந்து கொண்டது. அவன் வரவில்லை பியோன் வந்தான்.

அடுத்தது யாரை அழைக்கப்போகிறான் என்ற ஆவல்!

‘இன்ரவியூ எல்லாம்-முடிந்து விட்டதாம்..... எல்லோரையும் விட்டுக்குப் போகட்டுமாம்.....
செலக் பண்ணுப்பட்டவர்களுக்கு கடிதம் அனுப்புவார்களாம்’

பியோன் சொன்ன அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அதிர்ந்து போனார்கள்.

‘இப்போது தானே இன்ரவியூ தொடங்கியது. எப்படி இன்ரவியூ முடிந்து விட்டது
என்று சொல்ல முடியும்!’

கூச்சல் போட்டார்கள் தட்டிக் கேட்டார்கள்.....

கதவு திறந்து கொள்ள ஒருவர் வந்தார்.

கழுத்திலே ஏர..... தோளிலே கோட..... கண்ணை மறைத்துக் கொண்டு சண்கிளாஸ்.... அவரைக் கண்டதும் பேயறைந்தது போலானார்கள் எல்லோருடைய முகத்திலும் ஆச்சரியம் இவர்..... எப்படி இங்கே....!

இன்ரவியூக்கு வந்த அதே குணரங்கநாதன்!

'நான் தான் இந்த வங்கியின் நேக்குறூட்டிங் மனேஜர். எங்களுடைய வங்கியின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையானவர்களின் தகமைகள், நேரம் தவறாமை நிதானமான பேச்சு..... பொறுமை..... சகிப்புத்தன்மை..... ஒழுக்கம்..... மாருக்கு இந்தக் தகுதி இருக்கிறதோ நீங்களே உங்களைத் தெரிவி செய்து கொள்ளுங்கள். இதோ..... நான் ஒன்பது மணியில் இருந்து பதினொரு மணிவரை நடாத்திய இன்ரவியூ.....

ரீவியை ஓன் பண்ணி விட்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

வீடியோ கமராவில் பதிவான நேரங்கள்..... நிகழ்வுகள்..... சம்பாசனங்கள்..... எல்லாம் ரீவியில் ஒடிக் கொண்டிருந்தன.

படம் முடிந்தது!

அவள் மட்டும் தனித்துப்போய் இருந்தாள்.

தறை மாதக் குழந்தை

எஸ்.ஏ.ஐ.மத்திய
சகோதரர் இல்லம்
கல்முனை

நான் என்னுடைய தாயின் வயிற்றில் கருவாகி விட்டேன். முன்று மாதங்களாகி விட்டன். இப்பொழுது நான் ஆரம்பத்தை விட பெரிதும் வளர்ச்சியடைந்து விட்டேன். என்னுடைய தாய் அடிக்கடி என்னை நினைக்கிறாள். தடவிக் கொண்டிருக்கின்றாள். அந்த எப்பிசத்தை நான் உணர்கின்றேன்.

எனக்கு என் தாயின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை. தந்தையின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்றும் ஆசை. ஆனால் அதற்கு சில காலம் காத்திருக்க வேண்டும். இக்காலத்தில் என்னுடைய தாய்க்கு நல்ல உணவு கிடைப்பதில்லை. ஆகவே, நானும் சற்று ஊட்டம் குறைந்தவளாகவே வளர்கின்றேன். என்ன செய்யலாம்? என்னுடைய தந்தை பாவம். அவர்கள் வசித்து வருவது ஒரு ஒலைக் குடிசை. எனது தந்தை நாளாந்தம் வேலைக்குச் சென்று உழைத்து வருவார். சில நாட்கள், அல்லது பல நாட்கள் வேலைக்குச் செல்லாத நிலைமையும் உண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் அக்கம் பக்கங்களில் உள்ள சாதாரண ஏழை மக்கள் என்தாயின் மேல் இருக்கப்படுவார்கள்.

ஒரு நாள் ஒரு சம்பவம். இனக்கலவரம் என்று கூறிக் கொண்டார்கள். என்னுடைய தாயும், தந்தையும் ஒடினார்கள். என்னை வயிற்றிலே தாக்கிக் கொண்டு எனது அன்னைக்கு ஒடு முடியவில்லை. தந்தை உதவி செய்தார். பெரும் சத்தங்களும், அழுகுரல்களும் கேட்டன். ஒருவாராகப் பல மனித்தியாலங்கள் ஒடி கடைசியாக ஒரு காட்டிலே தஞ்சமடைந்தோம். எங்களோடு இன்னும் பலர் இருந்தார்கள்.

அதுதான் ஒரு பெரிய ஆழதலாக இருந்தது. அப்பா அம்மாவைத் தேற்றினார். இப்படிப் பல நாட்கள். சில சமய நியுவனங்கள் காட்டிலே இருந்த எங்களுக்கு நிவாரணம் அளித்தார்கள். ஒலைக் குடிசைகள் அமைத்துக் கொடுத்தார்கள். நாங்கள் இப்போது காட்டுவாசிகள்.

ஒரு நாள் என்னுடைய அப்பா பக்கத்தில் உள்ள பட்டினத்துக்கு வேலைக்குச் சென்றார். மாலை ஆசியது. அவர் திருமிகி வரவில்லை. செய்திகள் தான் வந்தன. அங்கே சிலருக்கிடையில் சண்டையாம். அதில் அப்பாவும் கொல்லப்பட்டு விட்டாராம். இனித் திரும்பி வரமாட்டாராம். தாயின் அழுகுரல் எனது பிஞ்சக் காதுகளில் பெரிதாகக் கேட்டது. நானும் அழுதேன். ஆனால் என்னுடைய அழுகை யாருக்குக் கேட்கப்போகின்றது?

இந்நிலையிலேயே சிறிதுகாலம் ஏதோ வகையாக எனது தாய் என்னைப் பராமரித்து வந்தான். அம்மாவைச் சந்திக்க வருகின்ற சிலர். அம்மா விதவை என்ற காரணத்தால் எந்த நல்ல கருமங்களுக்கும் அம்மாவை அழைக்கக் கூடாது என்று சொல்லிப் பேசிக் கொண்டார்கள். அவளுக்குப் பெயர் விதவையாம். விதவைகள் சமூகத்தில் அந்தஸ்துப் பெறக்கூடாதாம்.

என்னுடைய நல்ல அம்மாவுக்கு சில விடயங்கள் தெரியாது. எப்பொழுது, எவ்வளவு உற்றங்கவேண்டும். சத்துள்ள உணவு உட்கொள்ள வேண்டும். அதனால் நான் பாதிக்கப்பட்டேன். இவற்றையெல்லாம் அம்மாவுக்கு யாரும் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. அதற்கு அவள் என்ன செய்வாள். ஒரு நாள் அம்மாவுக்கு சரியான வயிழ்றுவிலி: நான் பிறக்கப்போகிறேனாம். அம்மாவை ஒரு மாட்டு வண்டியிலே வைத்து பக்கத்தில் உள்ள ஒரு வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு சீசன்றார்கள். எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. என தாயின் முகத்தைப் பார்க்கலாம் என்று. வைத்திய சாலையில் நான் பிறந்து விட்டேன். அப்பொழுது பேசிக் கொண்டார்கள். இது ஒரு குறைமாதக் குழந்தை. அதிலும் ஒரு பெண் குழந்தை. இது வாழவாபோகிறது. வாழந்தாலும் என்ன? என்றெல்லாம் பேசிக் கொள்வது எனக்குச் கேட்டது. அம்மா மயக்கத்தில் இருந்தாள். அங்கே பல தாதிகளும் வைத்தியர்களும் அம்மாவுக்குப் பெரும் உதவி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா கண் திறந்துவிட்டார்.

என்னைத் தன்னுடைய கைகளில் எடுத்து அரவணைத்து முத்தம் கொடுத்தார் வைத்தியசாலையில் இருந்தவர்களைத் தவிர உறவினர்கள் என்று சொல்பவர்கள் யாரும் அங்கு இருக்கவில்லை. மூன்று நாட்கள் கடந்தன. இனி இக்குழந்தை பிழைக்க மாட்டாது என்று பேசிக் கொண்டார்கள். அது அம்மாவின் காதிலும் விழுந்தது. அவள் அலறினாள். மூன்றாம் நாள் நடுநிசி வேலையில் என்னுடைய உயிர் பிரிந்து விட்டதாம். குறைமாதக் குழந்தை போனால் போகிறது. என்று வைத்தியசாலையில் பக்கத்துக் கட்டிலில் இருந்தவர்கள் பேசிக் கொள்வது எனக்குக் கேட்டது.

அதுதான் தெரியும், ஒரே அம்மாவையும் விட்டு விட்டு நான் சென்று விடுகின்றேன். இந்த உலகம் இல்லைதானே.

ஜாதி மஸ்லி

தேவநாயகம் அலோசியஸ்

72. கதிர்காமர் வீதி.

மட்டக்களப்பு.

இன்று.01.10.2000 ம் திகதி.

காலை 8.30 மணி.

இது பாபர் ஜோசப்பின் வீடு. சாதாரண நடுத்தரக் குடும்பத்தின் சாயலை, ஒலையால் மேயப்பட்ட வீடு காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

தந்தையும், மகனும் மட்டுமே இந்த வீட்டின் உள்ளே, சாயவு நாற்காலியில் ஜோசப் முடியும், தாழியும் முகத்தை முடிப் படர்ந்து இருக்கின்றது. நோய் பிடித்திருக்கிறது. தொழில் செய்ய முடியாதிருக்கிறார்.

அவரது ஒரே உறவு, அந்த வீட்டினுள் இன்னொரு ஜீவன், அதுதான் அவர் மகன் ராஜன். திருமண வயதை அடைந்தும், அப்பாவுக்கு உதவியாய் வாழும் அவன் படித்துப் பட்டம் பெற்றவன். நூலக அபிவிருத்தி அலுவலராக தொழில் செய்கிறான்.

வழைம் போல் வேலைக்குப் போகத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தவனை, ஜோசப் மௌவாய் தலையை நிமிர்த்தி

'ராஜன் நீ இன்டைக்கு வேலைக்குப் போகாத'

'எனுப்பா' ராஜன் கேட்டான்.

'ராஜன். சேனாதிராஜவೋட் பேத்திக்கு.. இன்டைக்கு முப்பத்தொண்டாம். முடிவழிக்க என்னக் கூப்பிட்டார். என்னால் இனிமே ஒண்டுக்குமே ஏலாது... லீவுப் போட்டுத்து இன்டைக்கு மட்டும் நீ பெயித்துவா'

ராஜனின் இதயத்தின் ஓரத்தில் லேசாய் வலி எடுத்தது.

ஜோசப் தொடர்ந்தார்.

'படிச்சுப்போட்டு, இந்தத் தொழில் செய்யிறது கஷ்டம் தான். இந்தத் தொழில் நீ தொடரக் கூடாது. பரம்பர பரம்பரையா, அவர்கள் குடும்பத்துக்கு நான்தான் முடிவழிக்கிறது வழக்கம். இதுதான் நான் அவங்களுக்கு செய்யப்போற கடசிக் கடம். அத் நீதான் செய்யணும். மஞ்சவுக்கு நான் முடிவழிச்சன், அவள் மகனுக்கு நீ வழிக்கப்போறா..

'மஞ்ச' ராஜனின் வாய் அப்பெய்யா முன்னுமுன்னுக்க, அவன் மனம் இரண்டு வருடங்கள் பின்னோக்கிப் பறுக்கிறது.

சேனாதிராஜா, இவ்வுரிலேயே பெரிய பணக்காரர். சாதி மதம் என்னும் பேதங்களுக்கு ஶராந்தக்காரர். சாதிகுறைந்தவர்களை அருவருப்புடன் பார்ப்பவர். இவருக்கு ஒரே மகன். பெயர் மஞ்சு.

இவருக்கு வாடிக்கையாக முடிவோட்டுபவர் ஜோசப் பாபர். முடிவெட்டும் போது தான்கூவறு கந்தரிக்கோல், சீப்பு.. போன்ற கருவிகளை வைத்திருப்பார். தனது தலை ஏல் ஜோசப் பாபர் கைவைக்கும் முன் கைகளை சவர்க்காரம் போட்டு, கடுவாச சொல்வார்.

சேனாதிராஜாவின் மகள் மஞ்ச ஜோசப்பின் மகன் ராஜனோடு பல்கலைக்கழகத்தில்

படிக்கின்றாள். அழகு, அடக்கம் இரண்டும் இவளிடம் இருந்தது.

ராஜனிடம் கெட்டித்தனம் இருந்தது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்க ஆரம்பித்தனர். இல்லை, காதலிக்க ஆரம்பித்தனர். சில மாதங்கள் ஓழிமறைந்த பின்தான் ராஜனுக்கு ஞானம் பிறந்தது. அன்றூம் வழமைபோல பல்கலைக்கழக வளாகத்தினுள்ளே இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டனர். நீண்ட மௌனத்திற்குள் ராஜன்தான் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

'மஞ்ச வாற மாசத்தோட எண்ட படிப்பு முடியது. இனி நாம வெளியில சந்தீக்கிறது, அவ்வளவு நல்லதில்லை. அதனால எனக்கொரு வேல கிடைக்கும் மட்டும், நீ 'பொறுமையா இருக்கனும்'.

என்று தயக்கத்துடன் கூறி முடித்தான் ராஜன்.

'ராஜன் வேலை எடுக்கிறதெண்டா உண்ணாவிரதம்... அது இதெண்டு, குறைஞ்சது ஒருவருசமோ பொன்டு வருசமோ ஆகுமே'. சொன்னாள் மஞ்சு.

'ஆகட்டுமே' பேச்சில் குறுக்கிட்டான் ராஜன்.

'ராஜன் எங்கட அப்பாக்கு, இந்தக் காதல் தெரிய முதல், நீங்க என்ன எங்கயாவது கூட்டித்துப் போங்க'

தன் எண்ணங்களைக் கூறினாள் மஞ்சு.

'மஞ்ச ஒடிப்போகச் சொல்லியா... சமுகத்தப்பத்தி யோசிச்சுப்பாத்தியா.... நான் பாபர்க் கூன், நீ... சாதியில உயர்ந்த பணக்காரர் மகள்.....'

மஞ்சு கதிகலங்கி விடுகிறாள். அவள் விழிகள் நீரை வெளியேற்றியது. நின்று நிதானித்துவிட்டு உறுதியாய்க் கூறினாள்.

'ராஜன், காதலிக்க முதல், யோசிச்சிருக்கனும். உங்கட அப்பாட் இதப்பற்றிக் கதைச்சி நல்ல முடிவா வந்து சொல்லுங்க.. இல்ல இன்டையோட என்னை மறந்திடுங்க...'.

ராஜனின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் போய் விடுகிறாள். அவனின் வாய் மொனித்திருந்தது.

வீடு திரும்பிய ராஜன், தந்தையின் அருகில் வந்து அமர்கிறான். மகனின் முகமாறுதலை தந்தை கவனிக்கத்தவறவில்லை.

'ராஜன் என்னா.... முகமெல்லாம்.'

மொனமாக இருக்கிறான்.

'என்னா, ஏதும் பிரச்சனையா?

ஜோசப் தொடர்ந்தும் கேட்க, ராஜன் தயக்கத்துடன் தந்தையிடம் கூறுகின்றான்.

'அப்பா நான் ஒருத்திய காதலிக்கிறேன்'

'ராஜன் காதலிக்கிறவளையே கவியானம் முடிக்கிறதுதாண்டா முற்' ஜோசப் அறிவுரை சொன்னார். ராஜன் தொடர்ந்தான்.

'அப்பா.... அவங்கட அப்பா இதுக்குச் சம்மதிக்கமாட்டார்.'

'யாரென்டு சொல்லு, நான் கதைக்கிறேன்.'

தந்தையின் உறுதியைக் கண்டு தயங்கினான்.

'அப்பா, அதுவந்து....'

'சொல்லுடா, பயப்பிடாத'

கிழக்கொளி

ராஜன் கூறினான். 'சேனாத்ராஜாவோட மகள் மஞ்ச..'

ஜோசப் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து விடுகிறார். ராஜனும் கூடவே எழுந்து விடுகிறான். ஜோசப்பின் கைகளில் லேசான நடுக்கம் ஏற்படுகின்றது. உதகேள் வார்த்தையை கல்லட்பட்டே வார்த்தைகளை வெளியேற்றியது.

'ராஜன் நீ யார்.. யாரப்போய்... டேய்

பரம்பர பரம்பரையா, அந்தக் குடும்பத்துக்கு மரத்துக்குக் கீழ் இருந்து முடிவெட்டுறவன் நான். எண்ட கையில் இருக்கிற கீருமி, சேனாதிர உடம்புல படக்கூடாதென்டு சவுக்காரம் போட்டு கையக் கழுவச் சொல்றவர்ர மகள்.. நீ ராஜன் இது...

ஜோசப்பின் பேச்சில் குறுக்கிடுகிறான் ராஜன்.

அப்பா, சமுகத்தில் எத்தினையோ புரட்சி நடக்குது. அதப்போல இதுவுமொன்டா இருக்கட்டுமே.

ஜோசப் உறுதியான குரலில் கூறினான்.

'ராஜன் நாம தாழ்ந்த சாதி- நமக்கு இந்தப் பூரட்சியெல்லாம் சரிவராது.

இஞ்சபார், இதுக்குமேல்யும், என்னைவிட உனக்கு அவள்தான் தேவையென்டா என்னைத் தலைமுழுகித்துப் போடா'

கதிரைக்கையிலே கிடந்த துவாய்த் துண்டை உதறி எடுத்து, முகத்தைத் தடைத்துக் கொண்டு வெளியேறினார் ஜோசப்

ராஜன் தொப்பென கதிரையில் விழுகிறான். அவன் கலங்கிய விழிகளுக்குள் ஜோசப் அவனை சிறுவயது முதல் சோறுட்டி வளர்த்து ஆளாக்கியது நினைவுகளாய் வந்து வந்து வோன்று.

கண்களை துடைத்துவிட்ட ராஜன், உறுதியான தீர்மானத்துடன், வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறான்.

'ராஜன்'

தந்தையின் உசுப்புதலான குரலால் சுயநினைவிற்கு வருகின்றான் ராஜன்.

'ராஜன் என்னா.... உலகத்த மறந்து யோசன.....'

'ஒண்டுமில்லப்பா.. நீங்க சொல்லுங்க'

கூறிவிட்டு, ஜோசப்பின் பதிலுக்கு காத்திருக்கின்றான்.

'ராஜன்..' அந்தவிட்டுக்குப்போய்,

பழக்கள் யோசிச்கக் கொண்டிருக்க வேணாம்.'

புத்தி சொன்னார் யோசப். பதில் சொன்னான். மகன் ராஜன்.

'அப்பா பழக்கள் மறந்து ரெண்டு வருசம்'

தொடர்ந்தான் ஜோசப்,

'இந்தத் தொழில் நீ தொடரக் கூடாது.

இண்டைக்கு எனக்காக தொடப்போய் இந்தக் கத்தரிக்கோல் எதுக்காகவும், நீ தொடக்கூடாது. இந்தா.....'

கத்தரிக்கோலை எடுத்து நீட்டுகிறார் ஜோசப். ராஜன் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு, விட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே வருகிறான்.

அந்த வானம் போல, அவன் மனமும் தெளிவடைந்திருந்தது.

ராஜன் மஞ்சவின் வீட்டை நோக்கி, இல்லை, இல்லை.... சேனாதிராஜாவின் வீடு நோக்கி அவன் கால்கள் காலடி வைக்கிறது.

வாய்ச்சொல்லில் வீரரடி

ரோகினி செல்வராசா

120 7ஏ காலி வீதி

தெகிவனை

பேராசிரியர் நாதன் நாடறிந்த பேச்சாளர். அவர் மேடையிலே பேச எழுந்து விட்டார் என்றால் தமிழ் அவர் நாவிலே கொஞ்சிக் குதித்து விளையாடும். தமிழ்த் தென்றல் தவழ்ந்து வந்து கேட்போரை மெல்லென அணைத்துச் சுகம் பேசும் புதிய புதிய உவமைகளும் சின்னஞ்சிறு கதைகளும் அவரிடத்துக் கைகட்டிச் சேவகம் செய்யும். இத்தனை உவமைகளையும் இத்தனை கதைகளையும் எங்கிருந்துதான் பெற்றுக்கொண்டாரோ எனக் கேட்போர் வியப்படைவர். அவர் பேசிலே நகைச்சவை நடனமாடும்: வியப்பு விம்மிப் புடைத்தெழும்: கோபம் கொப்பளிக்கும்: உவமை உயிரோட்டமாய்த் தூடிக்கும்.

இவற்றால் அவர் சொற் சிலம்பாடிக் கேட்போர் மனதை மயக்குபவர் என்று மாத்திரம் என்னிவிடக் கூடாது. அவர் பேச்சிலே உன்னதமான கருத்துக்களே உயிர்நாடியாய் மினிரும். அக்கருத்துக்களை அழுக தமிழால் ஒப்பனை செய்து கேட்போருக்கு ஊட்டிவிடுவார். அரைத்த மாவை மீண்டும் அரைக்கும் பழக்கம் அவரிடம் இல்லை.

கருத்தை இரண்டு மேடையிற் சொல்ல முடியாது. அவருக்கு அவர் ஏறிய மேடைகளோ என்னற்றவை அத்தனை மேடைகளிலும் அவர் புதிய புதிய கருத்துக்களையே விதைத்திருக்கிறார்.

அரசியலில், நிருவாகத்துறையில், பொதுவாழ்வில் நிகழும் தில்லு மூல்வுகளையும் ஊழல்களையும் மேடையிலே அக்கு வேறாக ஆணி வேறாகக் காட்டும் போது கேட்போர் முக்கிலே விரலை வைப்பார். அதனால் பெரும் பெரும் புள்ளிகளின் பகைமையைத் தேடிக்கொண்டவர். அதற்காக அவர் என்றுமே வருந்தியதுமில்லை: அஞ்சியதுமில்லை. காலங்காலமாக சமுதாயத்திலே உழுத்துப்போன ஆணால் புரையோடிக் கீடுக்கும் மூடக் கொள்கைகளைப் பகுத்தறிவுக்குப் பொருத்தமான முறையிலே சாடுவார். அவரது பூர்த்தி கர்மான சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும் இளஞ்சந்ததியினரிடையே பெருவரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன. அனால் அவர் அவர்கள் ஓர் இலட்சியவாதியாகவும் உன்னத புருஷாகவும் மதித்தனர்.

அன்று அகில இலங்கைத் தமிழ் மாதர் முன்னேற்ற மன்றத்தின் வெள்ளிவிழுப்பு கொண்டாட்டம், பெண்கள் விடுதலைக்காய், அவர்கள் முன்னேற்றத்துக்காப்பு குரலெழுப்பிய பாரதியாரின் நூற்றாண்டு விழாவை ஓட்டி அவ்விழா நிகழ்ச்சியின் வெகு சிறப்பாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அவ்வொழுங்குகளுக்கு மன்ற செயலாளர் சுமதியின் அயராவுக்கமுந் தளரா முயற்சியிமே காரணமாயமெந்தால் கூதி பல்கலைக்கழகத்திலேயே, பேராசிரியர் நாதனின் உத்தம மாணவியாரில்

திழுக்கொளி

ஒருத்தி. அவனுடைய அன்பும், பண்பும், பணிவும், செயலாற்றலும் பேராசிரியரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன அவ்வாறே சுமதியும் பேராசிரியரின் போற்றலிலும் இலட்சிய வேட்கையிலும் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்திருந்தாள். அதனால் அந்த வெள்ளி விழாவுக்குப் பிரதம அதிதியாகப் பேராசிரியர் நாதனை அழைத்திருந்தாள். கவராட்டி விளாம்பாங்களிலும் அழைப்பிதழக்களிலும் பேராசிரியரின் பெயர் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. அதனால் அன்று இளைய தலைமுறையினரான ஆண்களும் பெண்களுமாக மண்டபம் நிறைந்து வழிந்தது. ஆங்காங்கே நரைத்த தலைகளும் சில தென்பட்டன.

விழாவின் ஆழம்பத்தில் நிகழும் சம்பிரதாயச் சடங்குகளான வரவேற்புரை, தலைமைப் பேருரை என்பன நிகழ்ந்தன. பின்னர், பேராசிரியர் நாதன், அவர்கள் பேச எழுந்தார். கரகோசம் மண்டபத்தை அதிர்வித்தது. விண்முகட்டைத் தொட்டது. ‘பெண்களும் சீதனக் கொடுமையும்’ என்பதே அவர் பேச எடுத்துக்கொண்ட பொருள். சீதனக் கொடுமையாலே இன்றைய தமிழ் சமுதாயத்திலே பெண்கள் அடையும் இன்னல்களை அவர் எடுத்துரைத்தபோது இளைஞர்கள் பலரின் கண்களிலே கண்ணீர் பனித்தது. இளம் பெண்களின் மனதிலே மகிழ்வு துளிர்த்தது.

அவர் தம் பேச்சின் இறுதியிலே கூறிய சொற்கள் ஒவ்வொன்றுங் கேட்போரை மெய்ஸிலிர்க்கச் செய்தன.

அன்பர்களே, கேளுங்கள், இது என உறுதியிலை: சத்திய வார்த்தை; எனக்கு இறைவனின் அருட்கொடையாக மூன்று புதல்வர்கள் உள்ளனர். அவர்களில் முத்தவன் சருகவியலிலே ஒரு விரிவுறையாளன். என்னைப் போலவே கொள்கைப் பற்று மிக்கவன். கல்யாணச் சந்தையிலே விலைப்பொருளாக நிற்பவன். இன்றைய கலியாணச் சந்தை விலைப்படிப் பார்த்தால் குறைந்த பட்சம் ஒன்றிரை இலட்சம் பெறுமதியுள்ளவன் ஆனால் இவ்விடத்திலே ஒன்றைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். ஓன்றை இலட்சம் பெறுமதியுள்ள அவனுக்காக ஒன்றைச் சதம் கூட நான் சீதனமாக வாங்கப்போவதில்லை. அவனும் அதை விரும்பமாட்டான். அன்பும், பண்பும் நல்லொழுக்கமும் நிறைந்த ஒரு மங்கை நல்லாளை அவனுக்குச் சீதனம் வாங்காமலேயே மணம் முடித்து வைப்பேன். அந்த மணவிழாவுக்கு வருகை தந்து மனமக்களை ஆசீர்வதித்தேகுமாறு இப்பொழுது உங்களை வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

அவர் சொற்பொழிவு நிறைவுற்றதும் அங்கு எழுந்த கரகோசமும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரமும் அடங்கச் சில நிமிடங்கள் சென்றன.

‘ஜ்யா, வணக்கம்’

‘யார் நீங்கள்?’

‘நான் சுமதியின் தந்தை’

‘ஓ! சுமதியின் தந்தையா? சுந்தர மூர்த்தியா? கேள்விப்பட்டதுன்னு. இன்றுதான்

சந்திக்கின்றேன். வாருங்கள் வாருங்கள்'

பேராசிரியர் நாதன் சுந்தர மூர்த்தியை வரவேற்று உபசரிக்கிறார்.

'எனக்கு யாரிடமும் முகமன் வார்த்தைபேசத் தெரியாது. உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன் சுமதியைப் போல ஒரு பெண்ணைப் பெற நீங்கள் முற்பிறப்பிலே பெருந்தவம் செய்திருக்கவேண்டும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணுக்கு சுமதிதான் வரவிலக்கணம்'

பேராசிரியர் உணர்ச்சிப்பெருக்கோடு இவ்வாறு உரைக்கிறார். சுந்தரமூர்த்தி மெல்லச் சிரிக்கிறார். அவர் சிரிப்பிலே சோகத்தின் சாயல் படர்ந்திருக்கிறது.

அன்று மாதர் முன்னேற்ற வெள்ளி விழாவிலே நீங்கள் ஆற்றிய அந்தச் சொற்பொழிவு அதை இப்பொழுது நினைத்தாலும் என் மெய் சிலிர்க்கிறது. அந்தப் பேச்சின் இறுதிப் பகுதி இருக்கிறதே - அதுதான்

சுந்தரமூர்த்தி வார்த்தைகளை முடிக்கவில்லை பேராசிரியர் குறுக்கிடுகிறார். 'ஏன்? அதிலே உங்களுக்கும் சந்தேகமா? 'உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்! என்கிறானே பாரதி அவன் கொள்கைதான் என் கொள்கையும்.

'ஓ! இந்தக் காலத்தில் உங்களைப்போன்ற உத்தமர்களைக் காண்பது அரிதிலும் அரிது....ம் உங்களுக்கு சுமதியைத் தெரியும் ஆணால் எங்கள் குடும்பங்களை தெரியாது, அவருக்கு நாலும், அவள் கல்வியும், குணமுந்தான் சொத்துக்கள்.' 'ஏன் அவவளவும் போதாதா?

'எப்படிப் போதுமையு' சுமதி ஒரு பெண், பருவ மங்கை, அவள் குடியும் குடித்தனமுமாய் வாழவேண்டுமே'

'ஏன் கவலைப்படுகிறீர். சுமதியின் படிப்புக்கும் குணத்துக்கும் அழகுக்கும் பலபேர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வருவார்கள்'

சுந்தரமூர்த்தி விரக்தியோடு சிரிக்கிறார். 'அவற்றிற்குப் போட்டி போட்டு எவரும் வரவில்லை, சீதனத்துக்குத்தான் போட்டி போடுகிறார்கள். அதனாற்தான் உயர்ந்த கொள்ளலையுள்ள உங்களிடம்....' அவர் வார்த்தைகளைமுடிக்கவில்லை.

'மாப்பிள்ளை கேட்டு வந்தீராக்கும்? பேராசிரியர் கோபமாகக் கேட்கிறார். பின்னர் சிறிது தனித்து 'ஆணால், என் மனைவி இருக்கிறானே, அவளையும் அனுசரித்துப் போக வேண்டும். இந்தக் கடன் சுமையை எப்படித் தீர்க்கப் போகிறீர்கள் என்று கேட்கிறாள், நான் என்ன செய்வது?' *

'மகன் மாருக்குச் சீதனம் வாங்கிக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டியது தான்! என்று உரக்கச் சிரித்துக் கூறுகிறார். சுந்தரமூர்த்தி 'வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி கிளியே வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி' என்று முழுமுழுத்துக்கொண்டே புறப்படுகிறார்.

யாதுமாக.....!

சுதாகரி சுப்பிரமணியம்
எல்லை வீதி,
மட்டக்களப்பு.

சில்லன்று வீசும் இளந்தென்றலும், அந்த ரம்யமான மாலைப் பொழுதும், மகிழ்வு பொங்கத் தம் இணையுடன் இருப்பிடம் நோக்கித் திரும்பும் பறவைகளது குரலொலியின் சங்கமமும், ஆர்த்தியின் நெஞ்சத்தில் ஏக்கம் கலந்த மகிழ்வினைத் தோற்றுவித்தது. தொடர்ச்சியான கடுக்கோடைக்குப் பின்னர் பெய்த மழையினால், முற்றத்தில் நின்ற அடுக்கு மல்லிகை 'என்னைப் பார்' எனப் பூத்துக் குலுங்கியது. அதனைக் கண்கொட்டாது பார்த்தபடி நின்ற ஆர்த்திக்கு, பாலைவனமாய் வெற்றுப்பரப்பாய்க் கிடந்த தனது வாழ்க்கைப் பாதையை, பசுமை மிகு பூஞ்சோலையாய் உருமாற்றி உயிர்த்துணையாய் அமைந்த தன் காதலன் பிரணவனது ஞாபகமன்றி எதுவும் நிலைக்கவில்லை.

'ஆர்த்தி' என்பதற்கு 'துண்பம்' என்பதே பொருள் அந்தப் பெயரையுடைய காரணமோ என்னவோ, ஆர்த்தி பிறந்த நாள் முதல் அவளது வாழ்வில் துண்பச் சுவகுகடிகளையே அனுபவித்தறிந்தாள். அன்னை தந்தையின் அன்பும், அரவணைப்பும் கிடைக்க வேண்டிய அந்தப் பிஞ்சுப்பருவத்தில், யுத்த அரக்கன் அவளது பெற்றோரை அவளிடமிருந்து நிரந்தரமாகவே பறித்துக் கொண்டான்.

ஆர்த்தியின் பெற்றோர் காக, பணமென்று எதுவும் சேமித்து வைக்காத காரணத்தால், சொந்தங்களென்று யாரும் அவளை வளர்த்து ஆளாக்கும் பொறுப்பினை ஏற்க முன்வரவில்லை. பெண்ணாகப்பிறந்த காரணத்தால் பாவம் ஆர்த்தி அந்தச் சின்னஞ்சியு வயதிலேயே அனாதையானாள். ஆர்த்தியின் ஆதரவற்ற இந்நிலை கண்ட கனகவல்லி மச்சர், தன்னுடன் அவளைச் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

கனகவல்லி மச்சர் நல்ல வயதானவர். அவருக்குப்பிள்ளைகள் இல்லை. கணவனும் இறந்து விடவே தனிமரமாக நின்று, தனது கற்பித்தல் பணியில் காலத்தைக் கடத்தி வந்தவர். தான் கற்பிக்கும் பாடசாலையில் ஆர்த்தியைச் சேர்த்துப் படிப்பித்தார். ஆர்த்தியின் துரத்திட்டம், கனகவல்லி மச்சர் நோய்வாய்ப்பட்டு படுத்த படுகையாகி விட்டார். அவவேளையில் ஆர்த்தியை ஒரு அனாதை விடுதியில் சேர்த்து விட்டார். கனகவல்லி மச்சர், ஓரிரு வாரங்களில் கனகவல்லி மச்சரும் கண்ணை மூடி விட, ஆர்த்திக்கு வாழ்வே குனியமாகி விட்டது போலிருந்தது.

ஆர்த்தி படிப்பதில் கெட்டிக்காரி என்றபடியால் இன்று தன் நிலையை தானே கவனிக்கும் படியாக, தனியார் நிறுவனமென்றில் கிளார்க் வேலையில் சேர்ந்து கொண்டாள். அங்கு எக்கவண்டனாக வேலை பார்ப்பவன் பிரணவன். பிரணவனுக்கு உறவுள்ள அவனது வயதான தாய் மட்டும் தான். அவனும் இறந்து விடவே, அவனை அன்பு செய்யக்கூடிய ஏற்ற துணையாக, ஆர்த்தியைக் கண்டான்.

ஆர்த்தியின் நேர்த்தியான வேலையும் பொறுப்புடன் நடந்து கொள்ளும் முறையும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவளது எளிமையான அழகும் பிரணவனை, ஆர்த்தியின் மேல் காதல் கொள்ளச் செய்தது. வெறும் உதட்டளவு சிரிப்புடன் ஆரம்பித்த அவர்களது நட்பு. காதலாய்க் களிந்தது.

இருவரும் நல்லதோரு பொழுதில் திருமணஞ்செய்யத் தீர்மானித்தனர். எளிமையாக நடந்த அத்திருமணத்திற்கு வந்திருந்த பலர், 'எவ்வளவு சீதனம்?' காதலிசுகாமோ....? பேசிமுடிச்சுதோ? எனப்பலவாறு தமக்குள் குக்குக்கத்துக் கொண்டனர்.

ஒருபெண் வாழுவேண்டுமென்றால், தனித்து வாழ முடியாது. துணையொன்றைப் பறுவேண்டின், சீதனம் கொடுக்க வேண்டும். அதுவும் லெட்சம், லெட்சமாக....! இந்தக் கணனி யுத்தில் பெண்கள், ஆண்களுக்கு நிகராகப் படிப்பதென்ன..? வேலை பார்ப்பதென்ன..? எமது சமுதாயத்தின் எதிர்பார்ப்பு, திருமணமென்றால், ஆண்பிள்ளைக்கு பெண்விட்டார் அளியினிக் கொடுக்க வேண்டும். சிரிபுக்குரிய விடயம் என்னவென்றால், படித்த பண்புக்குரிய பெரியவர்களும் இதனை வரவேற்பதுதான் ஆர்த்தியின் மனதுள் ஆர்ப்பாரிக்கும் கடல்லையாய் பல பல எண்ணவோட்டங்கள்..... யாவும் சிதறுண்டன.

'ஆனால்..... எனது பிரணவன் அப்படியில்லை.... அவர் மிக நல்லவர்.... என்று உள்ளத்துள் மிக மகிழ்ந்தாள். கணவனுக்கு அன்புகாட்டும் தாயாய், தாதியாய், நல்ல சிநேகித்தியாய், எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் துணையாக நிற்பதே தனது கடமையும் உறுதி மிகக் உரிமையும் என்று உறுதியாய் நம்பினாள் ஆர்த்தி.

காலம் மிக வேகமாக உருண்டோடியது. திருமணமாகி முன்று மாதங்கள் கழிந்தன. நாட்டின் யுத்தமும், கெடுபிடிகளும், மோகனராகமாய் அமைந்த அவர்களது வாழ்விலும் குழப்பத்தை உண்டுபெண்ணி, முகாரி பாட வைத்துவிட்டதாக, அன்றைய நாள் அமைந்துவிட்டது. ஆம்..... மாலையில் சாமான்கள் வாங்கி வரக் கடைக்குச் சென்ற பிரணவன், இருள் குழந்த பின்னரும் வீடுவந்து சேராததையிட்டு, வாயில் கதவருகே சென்ற ஆர்த்தி அவவேளை வீதியால் வந்த தனது உறவினரான சோமனிடம், 'மாமா, இவரைக் கண்டவீங்களா? கடைக்குப் போனவர், இன்னுங் காணல்ல.' என்று கூற தங்கசீ, இவன் பிரணவன், சந்திக் கடைக்கா போனவன்? அந்தத்தச் சந்தியில் ரெண்டு முன்று பேர் பிடிச்சுக்கொண்டு போறாங்கள் என்கு சனம் கடைக்குது: எதுக்கும் ஒருக்கா விசாரிச்சப்பார்....!' என்று சொன்னதும், ஆர்த்தி அவளது நெஞ்சு பட்டபடக்க ஓட்டமும் நடையுமாய் சந்திக்கடைக்குச் சென்றாள். அங்கிருந்தவர்களிடம் நடந்த சம்பவத்தைக் கேள்வியற்ற போது ஆர்த்தி அதிர்ச்சியடைந்தாள். 'என்ற கடவுளே! இதென்ன கொடுமை! பிரணவனை ஏன் பிடிக்கனும்?' எனத் தனக்குள்ளே புலம்பினாள். 'யார் எனக்கு உதவுவார்கள்...??' எனினெந்தவள் தன் கையே தனக்கு உதவி எனத் துணிந்தாள்.

பிரணவனை விடுவிப்பதற்காக இதுவரை அறியாத இடங்களுக்கெல்லாம் எப்படி நான் தனியாகச் செலவது? என நினைத்தாள். இறுதியில் அவள் வணங்கிய தெய்வமே உதவிபுவதைப் போல் ரமேசின் உதவி கிட்டியது.

ரமேகம் ஆர்த்தியும் ஒன்றாகச் சிறுவயதிலிருந்தே படித்தவர்கள். ரமேஷ் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் சரளமாகப் பேசும் வல்லமையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த படியாளர், ஆர்த்தியின் பிரச்சனைக்கு உதவமுன்வந்தான்.

பிரணவன் சந்தேகத்தின் பெயரில் கைது செய்யப்பட்டவன். என்றமையினாலும் ஆர்த்தியின் இடைவிடாத முயற்சியின் பயனாலும் ரமேஷின் மறங்கமுடியாத உதவியினாலும், இரண்டு மாதங்களின் பின் பிரணவன் விடுதலை செய்யப்பட்டான்.

தனது மனைவியின் துணிச்சலான முயற்சியினை என்னிப் பெருமிதப்பட்டவாறு, நீண்ட இடைவேளைக்குப் பின்பு வேலைக்குச் செல்ல கிளம்பியவனுக்கு, பக்கத்து வீட்டுப் பார்வதி அன்றியின் ரகசிய அழைப்பு உறுத்தற்று. ‘என்ன அன்றி..?’ எனக் கேட்டான் பிரணவன்.

‘தம்பி ரெண்டு மாதமா நீங்க இங்க இல்ல..!’
‘ம்.. பாவம் ஆர்த்தி, அவள் தான் கஷ்டப்பட்டு என்ன வெளியீ..?’
‘ஆ.. அப்படிச் சொல்லப்படாது..! அவளோடசூடவே...ரமேஷாம் பேர்.... அவரும் தான்!’ அன்றி பூடகமாகப் பேசினாள்.

‘உண்மைதான் அன்றி, ரமேஷ் ஆர்த்தியேடு படிச்சவர், எங்களுக்கு மறங்கேலாத உதவி செய்திருக்கிறார்.’

‘நீங்க நல்லவர் தம்பி, வெனுத்ததெல்லாம் பாலெண்டு நம்பிறீங்க..!’ தூபம் போட்டாள் பார்வதி அன்றி. எதுவும் போய்மல் பிரணவன் வெளியேறிவிட்டான். ‘ஆர்த்தி.... அவள் என் காதலி.... என்அன்பு மனைவி நல்லவள்.... சீ..! அப்படி ஒருபோதும் இராது..! மனதை சமாதானப்படுத்த முயன்று அதில் தோற்றுப்போனான். சந்தேகக் கீழ்க்கள் நெஞ்சக்கவரில் கீற ஆரம்பித்தன. இப்போதெல்லாம் பிரணவன், ஆர்த்தியை தனது சந்தேகப்பார்வையொன்றினாலேயே பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

அன்று வெளிரிக்கிழமை பிரணவன் அதிகாலையில் எழுந்து அலுவகத்திற்குச் செல்ல ஆயுதத்தாகும் சமயம் அது,

‘என்னோட ஏன் நீங்க கோபம்....?? என்று அன்பாகக் கேட்ட ஆர்த்தியை எரித்துவிடுவதுபோல் ஒரு பார்வை பார்த்தான் பிரணவன்.

‘இண்டைக்கு ஒரு குட் நியூஸ்..’ கறிமுடிக்கவில்லை, பேசாது வெளியேறிவிட்டான் பிரணவன்.

பிரணவன் முன்பு போல் தன்னுடன் பேசுவதே இல்லை என்பது ஆர்த்திக்குப் பெருங்கவலையாகவே இருந்தது.

‘பிரணவன் தன்மீது கொண்டிருந்த அன்புக்கு எதிராக தான் என்ன செய்தேன்..? என்று என்னியபடி சாய்வு நாங்காவியில் அமர்ந்து கவலையில் மூழ்கியிருந்தவள், தொலைபேசி அழைப்பொலி கேட்டு விழித்துக் கொண்டாள்.

‘ஓமோம் ... நான் மிலின் பிரணவன்...ஆ... ஆக்சிடன்டா.... அவருக்கா... உடன் வாரன்..! என்றவள், பதறியடித்தபடி உடுத்திருந்த உடையட்டனே, விபத்துக்குள்ளாகியிருக்கும் தன் கணவனுக்காய் இஷ்ட தெய்வங்களையெல்லாம் மன்றாடியபடி பதைபதைத்து வைத்தியசாலை நோக்கி ஓடினாள்.

கிழக்கொளி

அங்கே.... காயங்களுடன் உணர்விழந்த நிலையில் தனது அன்புக் கணவன் கட்டிலில் படுத்திருந்ததைக் கண்டு 'ஓ! என்று அலறினாள். பின்பு தனக்குள் தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு இரவு பகல் பாராது தன் கணவனை விட்டகலாமல் அவனுக்கு வேண்டிய உதவிகளை வேண்டிய பொழுதில் செய்து வந்தாள் ஆர்த்தி பிரணவனும் ஒரு வார காலத்தில் ஓரளவு குணமடைந்து வைத்தியரின் ஆலோசனைக்கேற்ப வீட்டிற்குத்திரும்பினான். அவவேளையில் ஆர்த்தியின் சந்தோசத்திற்கு அளவேயில்லை. உலகையே வென்றுவிட்டதாக அவள் மனம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளியது.

நித்திரையில் இருந்து தனது கேசத்தை வாஞ்சலையோடு கோதிவிடும் ஆர்த்தியின் கரத்தை மெதுவாகப் பற்றித் தன் இதழுகளால் ஒற்றினான் பிரணவன். 'ஆர்த்தி....!' அவனது குரலில் என்ன மன்னிப்பாயா? என்று இரைஞ்சுதல் தொனித்தது.

'எனக்காகவே..... எல்லாம் எனக்காகவே.. பார்த்துப்பார்த்துச் செய்யும் இவளை, அன்பில், ஆதரிப்பில், உணர்ந்து, உதவுவதில் எல்லாமாய் எனக்காக இருக்கும் இவளை, பிறரது கதை கேட்டு, எப்படி எடை போட்டுவிட்டேன்.... நான் அப்படியிருந்தும் இவள் அன்றும் இன்றும் எனக்காக அல்லவா வாழ்கிறாள்...' பிரணவனின் உள்ளம் இதை நினைத்து நினைத்தே கண்ணீரால் நனைந்தது.

'என் கண்ணம்மா....! நீ சாப்பிடுகிறாயா..? நித்திரை..? என்று இதமாய் வினவினான் பிரணவன். ஆம்! என்று புன்னகையுடன் தலையசைத்த ஆர்த்தியிடம், 'அன்று என்னட்ட ஏதோ... சொல்லலும் எண்டாயே...' அப்படி என்னதான் குட்நியஸ்' என்று ஆர்வமுடன் கேட்டான் பிரணவன். அதற்கு மறுதலித்தத் தலையசைத்த ஆர்த்தி, இப்போதைக்கு நீங்கதான் என்ற குழந்தையாம்.... என்று என்னுடைய கடவுள் முடிவு செய்திட்டார்!.. அவளது கண்கள் பனித்தன. கண்ணீர் அவளது கண்ணங்களை நனைத்து விட்டது.. வழிந்தோடிய கண்ணீருக்குச் சொல்லியிருக்கும்.

.ஆர்த்தியை தன் மார்போடு அணைத்து ஆழதல் கூற முட்பட்ட பிரணவன் தனக்குள்ளே, இவ்வளவு காலமும் எனக்குச் சகலதுமாய் இருந்து, எனக்காகவே வாழ்ந்த என் அன்பு மனைவிக்கு, நானும் சகலதுமாய் எப்போதும் இருக்கவேணும், என உறுதி கொண்டான். பிரணவனுக்கும் அவனது கட்டுப்பாட்டையும் மீறிவந்த கண்ணீரை அடக்க முடியவில்லை.

இருவரும் அன்பு என்னும் கண்ணீரால் நனைந்து கொண்டனர்.

கண்ணர்

தர்மினி பத்மநாதன்
கலைப்பீடும்
யாழ் பல்கலைக்கழகம்.

பல்கலைக்கழகம் கிடைக்க வேண்டும் என நிதமும் கண்ணர் விட்டு கடவுளை வேண்டி அமுதபுலம்பிய தர்ஷாவுக்கு அவள் வேண்டெல் வீண போகவில்லை. ஒரு வேளை உணவைக் கூட நிம்மதியில்லாமல் சாட்டுப்போக்கிற்காக வாயில் போட்டு விழுங்குவதும், நிததிரையின்றி கண்விழித்திருப்பதுவும் மட்டுமன்றி ஜாம் போத்தலிலுள் சிறிதளவு எண்ணையுடன் உப்புக்கட்டிகளையும் போட்டு வேட்டித்துணியில் திரியிட்டு அதன் மூலமாக வரும் கடரில் கல்வித்தாயைத் தரிசித்தவள் தர்ஷா. வறுமையில் அடிப்படை அவள் குடும்பம் தொண்ணுற்றைந்தில் வலிகாமத்தை விட்டுப் புலம் பெயரும் போது பிறந்து தவழ்ந்து வளர்ந்த மண்ணை மட்டுமல்ல, தாலாட்டி மழலை மொழி பேசவேத்த அன்னையையும் இழந்தாள். மின்னும் வேட்டோளியில் ஆமைவேகத்தில் நாவற்குழிப்பால்த்தை கடந்தும், படிப்படியான இடம் பெயர்வுகளினால் நரக வேதனையை அனுபவித்து மரங்களின் கீழும், தெருக்களிலும், வாழ்க்கைச் சுமையை ஓட்டும் போது விதி வசம்.....

ஒரு வேளைக் கஞ்சியாவது கிடைக்க கஷ்டப்பட்டு கூலித் தொழில் புரிந்த தந்தை விமானக் குண்டு வீச்சினால் உடல் ஊனமானாலும் உள்ளும் உறுதியுடன் போராடியமையினால் தர்ஷா பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற்றுமுடிந்தது.

எத்தனை பேருக்கு நம் நாட்டில் தாய் இல்லை, தந்தை இல்லை, சகோதரம் இல்லை..... இருந்தும் உறவாட முடியாத உறவுகள் எத்தனை?..... மு.....

நினைத்துப் பெருமுச்ச விட்டவள் நானும் பிறந்தேனே!..... ஏன்தான் என்ற பெற்றோருக்கு இவ்வளவு கஷ்டம்? ஒரு அண்ணா அல்லது ஒரு தம்பி இருந்தாலாவது அப்பாவுக்கும் துணை இருக்கும். பாவி பெண்ணாகப் பிறந்து விட்டேனே!..... கண்களை நீாத்துளி நலைக்க குடிசையின் ஒலைகள் அங்கும் இங்குமாக சிதறுப்பட்டு மேகம் சிரிக்கும் அளவில், சுவர்கள் கறையானால் மேயப்பட்டு ஈர்க்குகள் மட்டும் வலை அடிக்கப்பட்டது போன்று இருக்க, பொருட்கள் யாவும் வானத்துத் துளிகளினால் சரமாகிவிடும் என்பதனால் மெழுகு விரிப்பினால் போர்க்கப்பட்டு இருந்தமையை ஒரு முறை சுற்றிப் பார்க்க முடிகின்றது.

சக்கர நாற்காலியை கைகளினால் உருட்டியவாறு குடிசையை நோக்கியவர் வியர்வைத்துளிகள் முத்தமிட்டு நனைய, அவள் கையில் ஜம்பது கிராம தேயிலையையும், நூறு கிராம சீவியையும் ஒரு ராத்தல் பாணையும் நீட்டியவர், தோளில் கிடந்த முறுக்கய துவாயினால் வியர்வைத்துளிகளை ஒழுந்திட்டு, பின்னை

செல்லம்..... தர்வா..... இன்டைக்கு இவளவும் தானம்மா சம்பளம்..... தேங்காய் சொட்டு ஏதும் இருந்தால் சம்பல் செய்யம்மா..... அதைவிட..... உங்கும் கொஞ்சம் காச மாறிக் கேட்டனான் செல்லம்..... இன்னும் கிடைக்கவும் இல்லை..... இழுத்தவாறு அவங்டன பேசிக் கொண்டார் தந்தை. என்னப்பா?..... இன்டைக்கும் இந்த தாடி வழிக்கவில்லையா? கம்பஸ் பிள்ளைகள் வந்து போற இடம் வீட்டைப்பார்கவே முதல் வெட்கமாய் இருக்கு. அதைவிட உங்கட வெத்திலை வாய், என்னை இல்லாமல் சுருண்ட தலை..... கடைசி ஷேட்டையாவது வெள்ளையாப் போட வேண்டாமா? நல்ல சாறும் கூட இடுப்பில் இல்லை.

வண்டியில் இருந்த படியே ஜியாவாங்க..... அம்மாவாங்க..... அக்காவாங்க..... என்று கூப்பிட்டு புடவைக் கடைக்காரனுக்கு உழைப்பைக் கொடுக்கிறதாலை தானம்மா..... இது.... கூ.... ட.... க.... கி�.... டைக.... கிது....! நான் என்ன சொந்த புடவைக் கடையா பிள்ளை வைச்சிருக்கிறன்?

கவலைத் தோய்ந்த அவரின் தொனி, அவளை ஏதோ செய்தது. தாயின்றி ஊனமுற்ற தந்தை கஷ்டத்திலும் தன்னை ஒரு கல்வியிறிவு உள்ள மகளாக வளர்ந்தாவது விட்டாரே! அப்பாவைக் கண்கலங்காது பார்க்கவேண்டிய பொறுப்பு எனக்கிருக்கு..... அப்பா..... என்றுவளின் அங்குலங்த தொனியை செவிமுடுத்து அவள் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டவர். என்னம்மா?..... அப்பா.....என...க...கு எங்கையாவது ஒரு சின்ன வேலை ஏதும் எடுத்தாங்கப்பா..... நான் உழைச்சு உங்களைப் பார்க்கிறன். நான் படிச்சு வெளிய வரவும் நாலு வருஷமாகிப் போயிடும் அதை விட வெளிய வந்தும் வேலை இல்லாமல் திரிஞ்சும் வேலை கிடைக்க எத்தினை வருஷம் எடுக்குதோ தெரியாப்பா..... நான் படிச்சது போதும் அப்பா..... கஷ்டப்பட்டு வறுமைக் கோட்டுக்க வாழ்ற பிள்ளைகளுக்கும் மகாபொல கிடைக்கிறதாய் கேள்வியா ட இருக்கிறன்..... ஆனால் என்னை விடக் குறைஞ்ச மாக்கல்..... ஒன்பதரயிரா பத்தாயிரத்துக்கு மேலே அரசாங்க ஊதியம் பெறுற..... வெளிநா டக்காரன்ட பிள்ளைகள்..... அப்படி இப்படி என்று வசதியான பிள்ளைகளுக்குத் தான் கூடுதலா மகாபொல கிடைச்சிருக்கு. அந்த அதில்ஸ்டம் கூட எங்குக் கிடைக்க இல்லையப்பா..... ‘மகாபொல’ வுக்கு இருக்கிற மதிப்பு துணைப்பணத்துக்கு இருக்கா?..... பிச்சைச் சம்பளம் என்று பகிடி கூட பண்ணுவினம்.....

இங்கிலீஸில் ரைப்பன்னி.... எத்தனை தரம் போட்டோ கொப்பி, பக்ஸ், ரெலிபோன் எத்தினை தரம் பொறுப்பானவையோட கதைச்சன்.... ‘ம’..... ‘வறிய மாணவர்களுக்கு உதவியான திட்டம் என்று..... என்று வாய் ஒழுக பிரசங்கம்..... செய்பக் கேட்ட மாதிரி இருக்கு!..... என்ன செய்வும்!.....

அப்பா.... நாங்கள் கஷ்டப்பட்டனாங்கள் என்டது எங்களுக்குத்தானே தெரியும், ஹதாவின்ற குடும்பத்துக்குக் கூட கிடைக்க இல்லை. கூவி வேலை தகப்பன் ஆறு பெண் பிள்ளைகளும் அடுக்கடுக்காகப் படிக்கிதுகள்..... கடைசி இரண்டு ஆம்பிளப்பிள்ளையும் நேர்ச்சி போயினம்..... கொஞ்ச வயக்கள் கூடின எண்ணிக்கை என்ன பிள்ளைகள் அதுகளுக்கே கிடைக்க இல்லை..... எப்பிடி

நாலும் கவலைப்படுகிறது.

பொய்யும், களவும் எந்த டிப்பார்ட்மெண்டில் தான் இல்லை. அரசு உதவிக்குக் கூட 'ஸாயக்கு' இல்லாத நாங்கள் சொந்த பந்த உதவி கூட இல்லை..... தன் மனச் சுமைகளை தந்தையிடமே கூறி சுமைகளை இருக்கி வைத்தாள் தர்வா தர்வா..... செல்லம்..... வறுமையைக் கண்டு நாங்கள் பின்னுக்குப் போகக் கூடாது அம்மா.... 'என்ற உயிர்முச்சு இருக்கும் வரைக்கும் உன்னை நான் படிப்பிச்சு விடுறன் 'நீ...' 'யோசி..க்...கா...தை...த...லை...யால.... தவண்...டா...வது.... உ...ன...னை...க...கரை..... சேர்த்...தி...வுன்... அவர் கண்களில் நீர் முட்ட அடக்கிக் கொண்டார்.

தர்ஷாவுக்கு உறுதியைக் கூட தந்தை மட்டுமே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தமையால் அவள் மனதில் இருந்த கலக்கமும் படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டு சென்றது.

கையில் கிடைத்த பண்தைக் கொண்டு பாஸ் அலுமதி என்று நாயிலும் கேவலமாக வயனியா விடுதியில் தங்கினாள் தோழிகளுடன். பரதேசியிலும் கேவலவாழ்வு யாரைத்தான் வாழ வைத்தது?

தர்ஷி..... நாலு மனிக்கே பிறவனுக்கு போயிட வேணுமடி..... ஓமடி பிறகு சனம் நிறைஞ்சிடும்..... பத்துமணிக்குப் பிறகு 'போம்' எடுக்கமாட்டினமடி..... விதானையிட்டையும், டிஎஸ் சிட்டையும் திரிய ஒருநாள். பிறகு விடிய விடிய வாயும் வயிறும் காய ரோட்டிலை கிழுவிலை நிற்கத்தான் சரி....'போம்' போய்வந்து 'பாஸ்' கைக்கு வர முன்று நாள் வேணுமடி..... ஒருவருக்கு ஒருவர் உள்ளக் கிடக்கையினைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். எடியே! இதைவிட 'கம்பஸ் பைல்' போட வேணுமடி..... என்ன அப்படியும் இருக்கே?..... என்னடி ஆடு மாடு மேய்க்கவா இங்கு வந்தனியன்? செம்மறியள்..... வண்ணியிலை இருந்து வந்தாப்போல எல்லாம் முடிஞ்கதா? கம்பஸ், ரவல் போம் நிரப்பி..... எஸ்.பிக்கு கடிதம் ரைப் அடிச்சு..... பாஸ் ஐ.சி போட்டோக் கொப்பி, கிறான் கொழிசன் லெட்டர்..... எத்தினை இருக்கு!.. எல்லாம் பைல் பண்ணி குட்செட்டில் குடுக்க வேணும். அப்படியே! இனி ஜெப்னா யூனிவர்சிற்றியிலை இருந்து நீ அங்க தான் படிக்கப் போறாய் என்டு பகல் அடிச்ச வரவேணும்... இரண்டு கிழமைக்கு இதுக்குமட்டுமே திரிய வேணுமடி.... பரதேசிகள்..... கெதி கெதியாய் வேலையைப் பாருங்கடி.... பாரன்..... முதேசிகளின்டு கோலத்தை..... கலியாண் வீட்டுக்குப் படம் எடுக்காமல் நாலுபடம் எடுத்து வைச்சிருங்கடி பாஸ் எடுக்க குடுக்க வேணும்.

டேய்..... விசங்கள் உங்களுக்கும் தான். பிறகு பேசாமல் நின்றியள்..... மாறிமாறி உரத்த குரல்களில் குலைத்தனர் முத்த மாணவர்கள்.

ஆயும் அவர்கள் லீவின் போது வந்து நிற்றவர்கள்..... தமது கனிச்சு மாணவர்களையும் தம்முடன் அழைத்துச் செல்ல உழைப்புடன் சேவை புரிந்தனர். மாறிமாறி அன்பும், கோபமும் கலந்த தொளிகளும் சங்கமிக்கத் தவறவில்லை. திருகோணமலையிலை இங்குவாறி முடியத்தான் டிக்கட் என்ன அண்ணா சர்வ சாதாரணமாக சொல்லி முகிக்கிறீங்க. பின்ன நாங்கள் என்னடி செய்யிற்று? காலைமை, பின்னேரம் சாப்பாடும்

கமுக்கொளி

இல்லாமல் நாங்கிறதும்..... நாங்களும் தானே தாங்குறும் போதாக்குறைக்கு நாய்கடியும், பூணைக் கடியும் வாங்க வேண்டி இருக்கு! மனதிற்குள் சலித்துக் கொண்டாள் தர்ஷா.

இப்பவே லொச்சுக்கும், ரெவிபோன், போட்டோ, போட்டோக் கோப்பியும் என்று கொண்டு வந்த முழுக்க தண்ணியாய்ப் போகுது!.... இனி வெள்ளைத்துணி விரிக்க வேண்டியது தான். முகத்தைக் கோபத்துடன் சுளித்துக் கொண்டாள் தர்ஷா. ஏன்டி இங்க வவுனியா வளாகம் இருக்குத்தானே! யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து 'நேம் லிஸ்ட்' அனுப்பினால் பக்ஸ் அடிக்க கிழமைக் கணக்கிலை காவல் இருக்க தேவையில்லை ஏன் கிறான்ட் கொமிசன் லெட்டர் இருக்குத் தானே! இதுக்குப் பிறகும் பக்ஸ் தேவையா? எல்லாத்தையும் வைச்சுக் கொண்டு சீரழிய வேண்டியது தான். வன்னியிலை இருந்து வந்ததும் போதும் பாஸ் எடுக்க அலையிறதும் போதும்.

சொந்த இடத்துக்குப் போகவே எங்களுக்கு இந்த நிலைமை! தர்ஷா..... நாங்கள் இப்படியே கதைச்ச என்ன தான் செய்யிறது? எடியே சீனியஸ் அண்ணாக்கள்..... வாரூங்களாடி உதவியும் செய்து உபத்திரும் செய்யறாங்கள்..... நினைத்துக் கொண்டாள் தர்ஷா. எடியே எங்கயடி ஆட வந்தவியள்?..... பறநாய்கள் பரதேசிகள் தரித்திரங்களின்ட முகத்தையும் விறுத்தத்தையும்...படிக்கவா அல்லது மாப்பிள்ளை பிடிக்கவா வாறியள்? வாங்கடி கிட்ட வந்து நில்லுறங்கடி.... கலியான வீட்டுக்கு போற்மாதிரி நகை நட்டு..... எத்தினையெல்லாம் போடுறியள்.....ஆ.....

மோதிரம்.....பொட்டு..... என்ன அத்தான்மாரா போட்டவங்கள். கழட்டுங்கடி..... விசியள்? இரட்டைப் பின்னல், பாட்டா, வேறு ஒன்றும் கைகாலிலை இருக்கிற இல்லை..... என்னாடி..... ஏன் சட்டமே இருக்கு..... அவங்களுக்கும் பைத்தியம், எங்களுக்கும் பைத்தியம்..... மனங்கள் புற்றுறுத்தது.

கால் சலங்கை...., தலை வெட்டு.... கடவுளே! இவளாவை ஆடத்தான் போராளாவை.....

பொரிந்து தள்ளும் முத்த மாணவர்களின் குலைப்புக்களில், கீழ்த்தரமான வார்த்தைகள் சமூகமளிக்காமல் இல்லை. எவ்வளவு வெட்கமான பேச்சுக்கள்.

குழுவாக நின்ற மாணவிகளின் கண்ணிர், ஆத்திரத்தையும், கொதிப்பையும் கொடுத்தது. முகங்களில் அறைய வேண்டும் போல் உணர்வு.

எடியே நிமிர்ந்து பாரடி!..... தர்ஷி..... உனக்கு ஒரு சகோதரமும் இல்லையா?..... ஆ. உன்ற அப்பன் ஆத்தைக்கு வாழ்க்கைய அனுபவிக்கத் தெரியாதா? கொப்பன் என்னாடி செய்யிறான்..... என்ன..... நின்று முழுகறாய்?..... உன்னை யாரும் அழவா சொன்னது?..... துடையாடி..... துடை.....கொப்பன் எங்கையடி?..... என்னாடி செய்யிறான்..... உலகமே கழுன்று வெடிப்பது போன்ற பிரமை தர்ஷாவுக்கு! ஏப்பாரி வைத்துக் கத்த வேண்டும் போல் இருந்தது அவளுக்கு. அழகானவள் என்பதனால் இவ்வளவு

சித்திரவதையோ? தர்ஷா தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

தங்கச்சி அழாதீங்க அவங்கள தெரியாதா வயசுக்கோளாறு..... கோபப்படாதீங்க.... தேற்றினாள் முத்த மாணவி ஒருத்தி. என்ன சமுகம்? பல்கலைக்கழகம் என்று நினைக்கவே வெட்கமாய் இருக்கு! சாப்பாடு. நித்திரை இல்லாமல்எத்தினை கவுட்பட்டடு படிச்சும் இது அடுத் தொல்லை. 'செல்லம் என்ற உயிர் முச்ச இருக்கும் வரை இந்த அப்பா உன்னைப் படிப்பிப்பன் நாளைக்கு நீயாவது கவுட்படாமல் உன்ற காலிலை நில்லம்மா.....'

அவள் தந்தையின் அன்பு வார்த்தைகள் கணப்பொழுதில் அவளைக் கவலை கொள்ள மட்டுமன்றி கண்ணீர் சிந்தவும் வைத்தது.

'அண்...னா நான் எத்தினையோ விதமான தனவுகளோடு..... அப்பாவின்ற ஆசையை.... நிறைவேற்றதான் பல்கலைக்கழகத்தை விரும்பினேனே தவிர..... அநாகிரிக வார்த்தைகள் பேசி, உங்களைப் போலவே எமக்குப் பின்னால் வரும் சகோதரங்களை சித்திரவதை செய்ய வரயில்லை..... பழக வரயில்லை சகோதர உறவு தெரியாமல் சீண்டி இன்பம் காண்றிக்களே!.....நீங்கள் இன்பம் காண்ததுடிக்கேக்க பச்சை இரத்தப் பகைவன் துடிக்க நேரமாசென்றுவிடும்?....எங்கட வாழ்க்கைக்கு கல்விதான் முக்கியம் என்டு இருந்தேன்....இப்பதான் தெரியுது ஒழுக்கமும் முக்கியம் என்டு. வெறி சொறி அண்ணா எதிர்த்துக் கதைச்சதா நினைக்காதீங்க..... கதைச்சதுக்கு என்ன மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க. கண்ணில் இருந்து வழிந்த நீரோடையை வரம்பிட எண்ணியவள், "எங்களுக்காக கவுட்பட்டடு உதவிகள் செய்திருக்கிறார்கள்..... அதுக்கு நன்றி, எனக்கு பாஸ் வேலை எதுவும் செய்ய வேண்டாம்....."

"ஏன் தனியவா ஆடப்போறாய்..... போடி அங்கால போய் உன்ற வேலையைப்பார் எங்கட வேலை எங்களுக்கு தெரியும்."

"ஏன்டா மச்சான் மனசைப் புண்படுத்திறாய்?....."

தனியப் போனாத்தானே மச்சான் விரும்பினவனைப்பார்க்கலாம்..... முதக்தில் எழுந்த கோபத்தை அடக்கியவள். அதுக்கு வேறுயாரையும் போய்ப்பாருங்க..... எ.ந்.ர...பைலைத் தாங்க, நான் அப்பாட்டைப் போகப்போறுன்.

எனக்கு இப்பிடி மானம் மரியாதை கெட்ட படிப்புத் தேவையில்லை. அப்படியான வளர்ப்பிலை இருந்து நான் இங்க வரவும் இல்லை. கண்ணீர் வடித்துக் கெஞ்சினாள் தர்ஷா. இப்படியொரு பாறுங்கல்லை முத்த மாணவர்களின் தலையில் போடுவாள் என்பதை அவர்கள் நினைக்கவில்லை.

மனம் இரங்கிய சுதா தங்கச்சி..... எல்லோரும் சமமாய் பழக வேணும்என்டு தான் நாங்கள் இப்பிடி நடக்கிறமே தவிர உங்களை..... குழப்ப..... வேணும் என்டு எதுவும் செய்ய இல்லை..... எங்களை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க..... இனி இப்பிடி

சாதாரணமாக பழகுறது போல அன்பாய் ஆதரவாய்ப் பேசலாம், சிரிக்கலாம், நாளைக்கு சமுகத்தை வழிநடத்தப்போறீங்க..... சீ..... கேவலம் உங்கட நடை, உடை, பாவனை... சகிக்கவே முடியேலை. பல்கலைக்கழகம் என்ட பெயரைக் கேட்கவே 'அலேஜிக்' போல இருக்கு!

நாளைக்கு சமுகத்திலை நிமிர்ந்து நிக்கிறதில்லையா?

அதெல்லாம் வயசுக் கோளாறு. அந்த அந்த உடன் எல்லாத்தையும் மறந்திட வேண்டியது தான்.

போட்டி, பொருாமை, எரிச்சல்... அது தான் நீங்க இப்பிடிக் கேவலமாய் நடக்கிறீங்க. உங்களைப் போன்ற 'ஐயார்சி மாணவரால்' தான் சிலர் கல்லறைக்குக் கூடப் போயிட்டாங்கள். எத்தினை பேர் படிப்பை நிறுத்திட்டு கண்ணீர் வடிச்சுக் கொண்டு இருக்குதுகள்..... அது மாதிரித்தான் என்ற நிலையும்.

ஒருவர் பிழைசெய்தால் அடுத்தவன் அந்தப் பிழையை விடக்கூடாது. இது அப்படியில்லை தொடர்க்கதை. பலிக்குப் பலி வாங்கிற சமுகம்.

பிளிஸ் அண்ணா நான் கம்பஸ் கிடைக்க வேணும் என்டு விட்ட கண்ணீரை விட. கம்பஸ் கிடைச்ச பிறகு விடும் கண்ணீர் தான் அதிகமாய் இருக்கு! நான்..... அப்பாவோடையே இருந்திடுமேன்.....எனக்கு கம்பஸ் வாழ்க்கையே வேண்டாம்.....

மலசல கூடத் தண்ணியைக் குடிச்ச, வேப்பம் குழை, பாவற்காய் எல்லாம் தின்டு ஏமம் சாமம் தண்ணியாலை ஊத்தி, நோட்டுவழிய ஓட விட்டு..... இப்படியெல்லாம் படிக்கவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை.....

வறுமை நோய், துன்பம் ஒருபூறும், அல்லோல் கல்லோலப்பட்டு நாயிலும் கேவலமாய் வாழ்ற எங்கட வாழ்க்கை இன்னொரு புழம்.....

உங்கட நடத்தைகள் ஒருபூறும், மனக் குழந்தைகள், ஆத்திரங்களைக் கொட்ட மட்டுமே தர்ஷாவால் முடிந்ததே தவிர அவர்கள் கூறிய ஆதரவு வார்த்தைகள் எதுவும் செவிகளில் ஒலிக்கவில்லை.

அவள் வார்த்தைகளிற்குப் பதில் கூற முடியாது தவித்தனர் முத்த மாணவர்கள். எங்கட எதிர்கால இலட்சியத்திற்கு..... எதிர்காலக் கண்ணீருக்கு!.....நீங்களே பதில் சொல்லுங்க..... கூறியவள் சட்டெனத் தன் நடையைக் கட்டினாள்.

அவள் உடல் 'குட்செட்' முகாமை விட்டு செல்ல முன் தந்தையின் ஒசை மனதில் ஒவிக்க எதிர்காலத்தை தேடலுடன் அவள் கண்ணீர் கலந்த மனம் வன்னி நோக்கிப் பயணித்தது.

குறுக்கமுத்துப் போட்டி தில. 26 க்கான சரியான விடை

இடமிருந்து வலம்

1. அமிர்த சஞ்சீவி	6. தித்து	7. சகதி	8. கருமாதி
10. பிரி	11. பேரா	12. கிரி	13. தம்படி
15. சப்தகரம்	16. கணம்	18. கிரந்தம்	19. பாஸெல்

மேலிருந்து கீழ்

1. அதிகப்ரசங்கி	2. மித்திரி	3. சதூர்	4. சங்கராபரணம்
5. விரோதிகிருது	9. மாரி	11. பேசும்	13. தந்தம்
14. கடிதம்	17. பாம்பு		

சரியான விடைகளை நாற்றுக்கணக்கான வாசகர்கள் அனுப்பியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எமது நன்றிகளும் பாராட்டுகளும் உரித்தாகுக. அவர்களில் அதிவீட்சாலியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட மூவர் பின்வருமாறு

1ம் பரிசு ரூபா 100/=

திரு A.H.M. அமீன்

நிதிப்பிரிவு

கிழக்குப்பல்கலைக்கழகம்

2ம் பரிசு ரூபா 75/=

R. கெளசிகா

கணபதிப்பிள்ளை ஒழுங்கை

ஆரையம்பதி - 03

3ம் பரிசு ரூபா 50/=

செல்வி பிரசன்னிக்கா ஜெயசிங்கம்

515/58, திருமலை வீதி,

மட்டக்களப்பு.

கறுக்கைமுத்துப்போட்டி இல்-27

1	2	3	4		5	6	7
8				▼	9		
10				11			▼
	▼		▼	12			13
	▼	▼		14		▼	
15	16						▼
17		▼		▼		▼	18.
19					▼	20	

பெயர்:

.....

முகவரி

.....

கையொப்பம்:

முடிவுத்திகதி: 31.03.2001

இப்பத்திரத்தில் நிரப்பி அனுப்பப்படும் விடைகள் மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்
இடமிருந்து வலம் மேலிருந்து கம்

01. ராஜூரிவி
08. காதணி
09. இஸ்லாம் மதக்கல்வி கற்றவன் குழம்பியுள்ளது
10. ஓர் இராசி
12. சிரார்த்தம், பகல் (குழம்பிவிட்டது)
14. மாயவித்தைக்காரன் (குழம்பிவிட்டது)
15. அஞ்ஞாதவாசத்தில் குதிரைப் பாகனாக வேடமேற்ற நகுலனின் பெயர் (கடைசி 2 எழுத்துக்களும் மாறியுள்ளன).
17. பூமி
19. நவரத்தினங்களில் ஒன்று (குழம்பிக்கிடக்கிறது.)
20. அழகு, அன்பு, இசை, சாறு

01. ஒரு வேதாந்த நால்
02. ஓளி
03. வடிக்கப்பட்ட சோறு
04. குறைவு, (தலைக்மாக)
05. திருநாவுக்கரசரின் தமக்கையார் (5ம், 6ம் எழுத்துக்கள் மாறியுள்ளன.)
06. இரத்தம் - குழம்பியுள்ளது
07. ஒரு மிருகம் - தலைக்மாக உள்ளது.
11. ஒருவகை மேளம், பெருஞ் செவிடன் (குழம்பியுள்ளது)
13. அழகு, ஓளி
14. இடையூறு, துன்பம் கடைசி எழுத்து மறைய குழம்பிவிட்டது
16. மிகைப்படுத்தல், அட்டமாசித்திகளில் ஒன்று
18. இது அடித்தால் சோறு

வாழ்க்கையாளர்கட்டு

ලංකා බැංකුව இலங்கை வங்கி Bank of Ceylon

வழங்கும் மகத்தான சேவை

நிலையான வைப்புகட்டு 17% வரையிலான வட்டி

மகளிர் பொற்கணக்கு:-

சலுகைவட்டி, கடன் வசதி,

இலவச காப்புறுதி வசதி, கடன் அட்டை

பொன் அரும்பு சீறுவர் கணக்கு :-

கவர்ச்சி கரமான வட்டியுடன்

வைப்புச் செய்பவருக்கு 500.000/-

வரையான இலவச காப்புறுதி

ரண்நீவச வீட்டுக் கடன் வசதி :-

குறைந்த வட்டியுடன்

கடன் பெற்றவர் மரணமடைந்தால் கடன் நிலுவை விலக்களிக்கப்படும். மீள் செலுத்துங்காலம் 30 வருடங்கள் வரை.